

ALMANACH 2021

Almanach mladé tvorby

mnohdy prvních literárních a výtvarných pokusů
studentů Pekařova gymnázia v Mladé Boleslavi

Každý vám řekne: Škola je prima, jen občas je tam zima. Nyní tam
 Ů K O L V I R U S š k o l a nechodíme a u svých počítačů
 Y D R M O D H O D Š I C H L Se zase navráťíme
 O L Í M E Í M E A V I C

Jan Motyčka, 2.B

přihlásit jeho k že sv
 edectví jejich nepark
 zela; Martinek. před
 slova
 olouj v, hionies
 alita Státním ohrožením
 ar
 ovým proud M
 al mrazácích je
 la hlavně k

Matyáš Hašlar, 6.O

Létá
si jen, pěje
Křídly svými si mává
Oč se stará?
Letem přímým
vzduchem sviští
Křídla svá pozvedá
Bezstarostně, v hejnu
Kruhy ve vzduchu kličkuje
Perně
Obratně
Nebojácně
Hbitě, jistě, sviští – Jak kaskadér skrz obručí oheň
Co ho zastaví, kdo se vzepře, kde je mu konec??
Šat peřový, barev šíř, ó jak zaopatřeno o něj je
Silný, majestátní, nic nemá a přec má vše
Slabý, ponížený, hejno mu dodává víru

Jiří Pinkas, 6.O

VÁNOCE
 ISOU M
 KAŽDÉM ROCE,
 DĚTI SÁNKUJÍ
 NA KOPČÍCI,
 SUTEN
 JE
 VELKÁ CHUMELICE,
 CUKROVÍ VŠUCC
 V KONČICH,
 JEŽÍŠEK ČEKÁ
 ZA OKNEM,
 U CÍTÁ STOLU
 SPOUSTA NEJEDNA,
 ZA DÁREČKŮ
 BABIČKA TROMIKEM,
 MELOUNA, SE DOJÍDÁ UŽ
 NA TY RYCHLO VRHNEM
 NÁS DĚTÍ DÁRKY,
 JEŠTĚ JE TU Z POLÁRKY,
 DORT NA PONOUI IT
 V PŘEDU PRVNÍ UN
 UŽ HVĚZDIČKA
 JEN ČAS VYŠLA,
 LETÍ, JAK RYCHLE ANI SE
 MI TO NEZDÁ,
 HOUBI JAK NEJEDNÁ
 Z PRVU DLOUHÝ
 ZDÁ SE, PAK SE
 RYCHLE ZKRÁTÍ,
 A ISOU VÁNOCE, TU ŽAS
 JAK ZKRÁTÍ
 SPOUSTA DÁRKŮ
 DĚTI SPOUSTA
 UŽ KONČI SNĚHU,
 A JE ČAS
 TU DÁRKŮ JEN VYBÍRAJ
 KE KTERÉMU BY
 KRÁČELI, NA PULÁNKU,
 ZAPOMNĚLI ROZLIHÁME
 ROZBALÍME A NAJEDNOU
 ZAHODÍME SI VZPOMENEME,
 ŽI SI VRÁTI
 ŽE PO ROCE,
 V TENHLE VÁNOCI ISOU PŘESNÝ DEN
 SVÁTÝ KILNÍ
 PRO NÁS SI SE ZABAVY
 NEZAPOMĚN ZABÍT RYBU SE
 NEPLÁKNI HAVY

Eliška Slavíková, 6.O

Brýle

Po prameni hustých vlasů

Stéká kapka po kapce

Jsou to slzy nebo voda

Tajemství která se nedozvíme

Nespokojenost života je prolínána okamžiky štěstí

To co máme jen my dva

Říká se, že čas zahojí všechny rány

Chci být šťastná

Zítřka bude nový den

Skrz sklo dívám se na svět plný bolesti a nenávisti, a čekám, kdy zahlédnu náznak lásky, upřímnosti, která dávno zmizela, bez brýlí bolí oči, s brýlemi duše.

sk				rz			
s	k			l	o		
	d				í		
	v				á		
	m				s		
	e				na svět plný bolesti a nenávisti a čekám, kdy zahlédnu náznak		
	l			ás			k
	y			u p			ř
	í			m n			o
	sti, která dávno zmizela, bez			brýlí bolí oči, s brýlemi duše			

Barbora Křečková, 6.O

Básníková posloupnost

Píšu

báseň,

čas běží,

avšak slova má,

se pomalu však jistě množí,

nevím co dělají, to se na mě mračí?

Je jen jedna věc, co to vše značí, on je to sám Fibonacci!

Test

Psali jsme test, nevím jak dopad
doufám že dobře, hrozí mi propad

Třída se bojí,

všude jen strach,

výsledky neznají

hrozí jim krach.

Já jsem se učil,

a to celý den.

Nad

zápisky se mučil,

pro dobrý

výsledek jen.

Teste hrozivý, co z tebe budu mít?

Ať je to cokoliv, musím s tím žít.

Michal Kuba, 6.O

Po nás at' přijde potopa!

František Gellner

Vý dobří hoši, co jste vyšli bořit
se vzdorem v srdcích, s pěstí sevřenou,
co lidstvu nové ráje chcete stvořit,
vám zpívám píseň na rozloučenou.
Můj vzdor se zchladil volnou sprchou času,
rez s pochvou srostlí meče rukojet'.
Brutální zpěvnou, lehkovážnou chasu
v svém srdci jsem si zamiloval teď.
Mí přátelé se v symposiích baví,
by zase zítra klesli do bídy.
Na večer z loží zvedající hlavy
se v duchu těší: Diem perdidí.
Se zbožnou úctou nelíbají holku,
je nevábí zjev plodných samiček.
V kavárnách nočních u politých stolků
jsou rytíři pochybných dámiček.
Mám za přátele marnotratné muže.
Z nás každý rád svou hřivnu zakopá.
My do svých vlasů vplétáme si růže,
a po nás - což! at' přijde potopa!

Po nás at' přijde potopa!

Anna Marie Folprechtová, 6.O
dadaistická verze

Každý do zamiloval dámiček. Svých Brutální, sprchou
symposiích nelíbají Můj Navečer klesli vzdorem plodných
rukojet'. Zvedajíce - baví, rozloučenou. Kavárnách
rytíři vyšli ráje vzdor potopa!

Přátelé bídy. By meče z pochvou marnotratné
vlasů Mám lehkovážnou chasu zchladil dobří
nás do nové růže,
zpečnou, samiček. Nevábí stvořit, si stvořit at'.

Sevřenou, po Vy srdci v rez
v vám zase se v pěstí
přátele zpívám duchu vplétáme nočních
svém holku, srdcích, muže. Času, těší:

zítra jsem zbožnou V pochybných
chcete úctou jste perdidi. za
hřivnu politých je se lidstvu přijde
se rád bořit a.

Diem se jsou v zjev
což volnou píseň nás teď. Mí -
co z na loží hlavy co si
s My s Se u svou zakopá. Lehkovážnou hoši.

Anežka Hradcová, 6.O

Akademie literární kreativity – ročník první

PhDr. Adam Krupička, Ph.D.

Když začnu tím, že tento rok rozhodně nebyl pro nás všechny nejjednodušší, bude to tak trochu klišé. Vidíme to z obrazovek a monitorů. Slyšíme o tom ze všech úst, protože každý rozhovor už téměř rok nezačne jinak. Čteme to z tváří svých blízkých. Klišé? Dnes ano, ale za pár let možná ne. Z dramatických událostí budou vzpomínky, ze vzpomínky nejasné tušení něčeho, co bývalo a co už nestojí za řeč. Měli bychom si ale uvědomit, že závažná situace, které musíme čelit, nás staví před významnou výzvu: člověče, teď jsi odkázán sám na sebe, jak tento čas využiješ? Co z tohoto času jednou pro tebe vzejde? Nechme distanční samotu, aby se proměnila v hibernaci, kterou prožívají kukly, než se z nich stanou motýly. Vynucená klauzura každý talent upevní, podtrhne jeho rysy. Opět jsem tuhle starou pravdu zažil, když jsem pročítal stránky téměř dvou desítek mladých lidí, kteří si krom studia a dalších povinností udělali čas i na vlastní tvorbu.

Celkem osmnáct autorů a autorek z našeho gymnázia mi zaslalo v prvním pololetí tohoto školního roku své práce na různá zadání kroužku Akademie literární kreativity, který se odehrává ve virtuálním prostoru aplikace Google. Chtěl bych vám jejich literární talent v následujících řádcích trochu představit, než se s nimi blíže seznámíte a přečtete si ukázky z jejich práce.

Začnu největším, trochu stydlivým objevem, prozradil na sebe jen pseudonym – Anna. Za tři roky, které věnovala psaní, velmi rychle vyrostla básnířka i prozaička. Nebo to bylo jinak? Asi ano, spíš byla stále básnířkou a prozaičkou, tím, jak se dívala na věci a lidi kolem sebe, tím, jak četla, tím, jak nečetla, ale žila. Básnířka, prozaička – stále jí byla, až jednou – začala psát. Tak jednoduché vysvětlení, tak přirozené řádky a verše.

Obdivuhodný je také Kristián, který mi v mnohém připomíná autory 19. století. Dobře vystavěným námětem, který zaujme, strhne čtenáře; svou precizností a vytříbeností stylu. Právě moderní, psychologii inspirovaný styl jej ale posouvá zas mezi současníky. Jeho inspirace je temná, ale nikoliv samoúčelně. Získává si vaši pozornost pomalu, ale jistě, podobně jako můžete padnout do léčky jeho pochmurných zápletek.

Mladá autorka (Cena poroty v soutěži Macharův Brandýs), Kateřina Stránská, je neobyčejně vnímavá a odvážná zároveň. K této otevřenosti vůči všem podnětům se přidává i její klíčová schopnost spontánního tvoření: prostě vypráví, jak plyne melodie, kterou slyší. Častá chyba začínajících, tedy nevyrovnaný styl, se jí netýká: našla způsob, slova i témata.

Další laureátka literárního ocenění (2. místo, soutěž Máchovou stopou), Tereza Hellerová, umí potěšit romanticky vykreslenými příběhy, v nichž se rozehrává mnohoznačnost emocí a činů, napětí mezi ústředními postavami. Její příběhy nevyznívají ani trochu sentimentálně, jde spíše o rafinovanou symboliku.

Zuzana Suchá je polyfonní vypravěčkou: vedle hlasu, který nás informuje o dění v příběhu, slyšíme i druhý hlas, přeskakuje z mysli jedné postavy do druhé, a my slyšíme úzkosti, radosti i žaly každého z nich. A pak je tam ještě třetí hlas, ozve se jen občas, je v něm ale obsaženo to nejcennější: vhled do životů lidí. Těch, kteří kradou na tržnici, těch, co přemýšlejí o svém osudu. Těch, co nevědí, co přinese zítřek.

Styl Simony Malátové poukazuje na skutečnost, že autorka přikládá slovům velkou váhu, zvažuje každou větu, slovní spojení, balancuje. Právě tato literární alchymie dokáže texty před čtenářem oživit. Čtenář se pouští stále dál, hloub do vyprávění a je stále ve střehu. Co na tom, že ne vždy se z opuštěné zastávky autobusu stane místo nečekaného setkání. Někdy prostě jdeme dál, nic se nestane, ale napětí ale narůstá.

Práce Viléma Havrdy ukazují na sečtělost a nadšení pro jistý druh literatury, které se dříve říkalo novela s tajemstvím. U Viléma cítíme tendenci k autentickému líčení prostředí, ale zaujme nás především ústřední myšlenka, která spojuje nitky děje, právě jako je tomu v úryvku z hororové povídky AYOOG.

Vilém je jako doma ve svém žánru, podobně jistý je i Pavel Macháček v žánru historické prózy a fantasy. Jeho fantazie zná hranice, dovede z ní modelovat velmi dobrodružné, ale také věrohodné situace a detaily. Jen občas rozčísnou toto lesní ticho zvláštní tóny neskutečna.

Naproti tomu některé talenty působí, jako by zatím neměly směr – mezi takové patří i Bára Krejcarová, jejíž styl se dosud neustálil formálně, ale obsahově již ustálený je. Základní myšlenka jejích úvah a vyprávění krouží kolem tajemství prožívání. Člověka, natož sebe, nedovedeme uspokojivě definovat, můžeme se o to však stále znovu pokoušet.

Hanu Le Thu bych charakterizoval jako básničku, která píše prózu, nebo prozaičku, která vkládá poezii do každého svého příběhu. Někdy načrtne jemné odstíny nálad, jindy použije hutnou tuš kaligrafa, aby vyjádřila konkrétní myšlenku. Žije v křehkém světě, kde se dějí zázraky stejně jako přepadení.

Výtvarné nadání Evy Krákorové může souviset s talentem vidět příběhy. Když se koncentruje, dokáže mluvit ústy jiných velmi přesvědčivě. Je to hra, jako v japonském divadle gest a stínů, kde nic není skutečné, ale vše je smrtelně vážné.

Prozaický i básnický talent má Michaela Růžičková, která do obou literárních druhů vkládá svůj minimalismus. Soustředit se na podstatu, neplýtvat slovy, čtenář musí počkat, než se něco dozví. Pro začínající autorku neocenitelná vlastnost!

Nejvýraznější schopností Emmy Babákové je tvůrčí pohotovost. Mnohokrát jsem zažil, že dokázala ve velmi krátkém čase zachytit okamžik, událost nebo myšlenku tak jistě a přitom tak poutavě, že se zdálo, jako by ji právě přečetla z knížky. Tou knížkou je ale její fantazie.

Milana Vanovich zase velice přesně analyzuje svoje pocity, je soustředěná, a z této tvůrčí koncentrace, ze které občas zavane zvláštní chlad, přináší působivé líčení extrémních situací. Realita a fantazie stojí tváří v tvář a mezi nimi ona, aby rozhodla, na čí stranu zaměří svou pozornost.

Cílem Michaely Bruchové je přesnost výrazu, ale všimněte si také formy, jakou používá! Pečlivá volba slov zde je, o tom není pochyb, ale když řádky úvahy čtete, máte pocit, že vše bylo sepsáno impulzivně, „na první dobrou“. Její sdělení neztrácí nic z přesvědčivosti mluveného slova, nepřeslechnete ho, podobně jako beatnickou poezii.

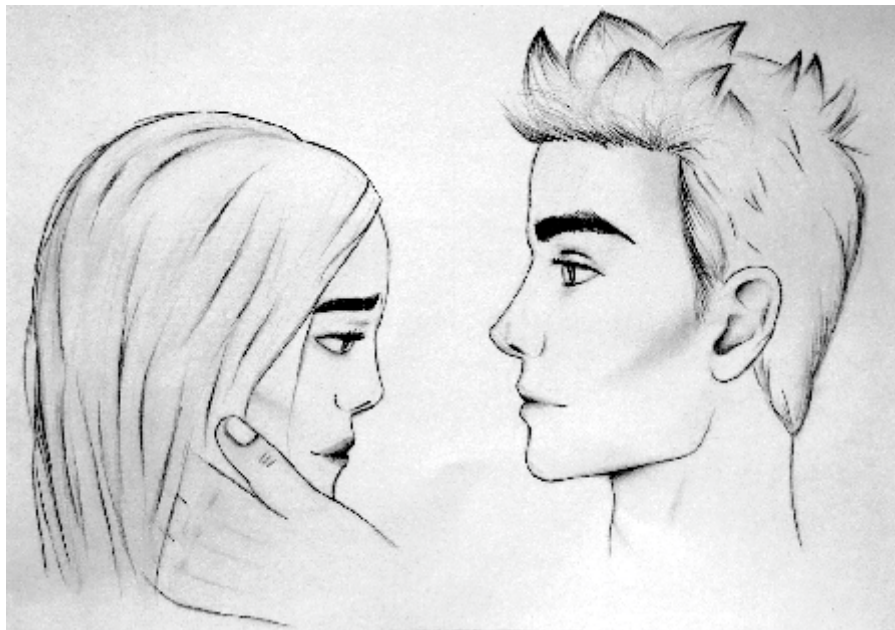
Shrnutí literárně činných žáků a studentů GJP by bylo neúplné, kdybych se alespoň nezmínil o těch, kteří tvoří, ale publikace se tentokrát neúčastnili. Mezi talenty, které příspěvek nezaslaly, je i E. H. Umí vytvořit napětí, přitom si však zachovává i zvláštní druh vypravěčské bravury, která ji jako vypravěčku ozvláštňuje. Všestranná A. B. patří mezi nadšené pisatelky, zkouší své možnosti hlavně v kratších prózách na fantastické téma. Básniřka B. F. si netroufá předložit své práce veřejnosti, ale myslím, že o ní ještě uslyšíme. Další autorka básní, která tvoří pod pseudonymem Ella Lima, vytvořila dokonce celou sbírku básní s příznačným názvem Zblázněný srdce a jedna malá holka. Jak už to u básnických sbírek bývá, jednotlivé básně jsou rozdílné svou kvalitou i zaměřením, ale abyste si prožili básně jako „Možná se ho bojím“ nebo „Osnova života“, je dobré takové sbírky číst od začátku do konce!

Jak práce mladých autorů shrnout, když je máte všechny před sebou? Poezie, kupodivu, zůstává stranou, dominuje próza. Témata jsou většinou pochmurná či melancholická, ale to vás nesmí mást! Vždyť svou variaci na temnou strunu hledaly všechny generace již od 18. století, a ani tato nebude výjimkou. Magický svět, svět hrůzy, svět fantazie pokaždé dostával jinou tvář. Věřím, že i galerie nabídnutá na následujících stránkách, vás přiměje k zamyšlení.

Dívky jako jsem já (a chlapani jako jsi ty)

Anna

Asi máš rád dívky, jako jsem já. A víš co? Já vlastně taky. Zároveň mi jich ale je neskutečně líto. Dívky, jako jsem já, jsou pro tenhle svět zkrátka moc křehké. Dříve ale nebyly. Jako malé holčičky viděly svět úplně jinak. Všechno bylo barevné a každý je měl moc rád. Celý svět jim patřil a prahly po poznání. Jinými slovy - všude jich bylo plno. Takhle si dívky, jako jsem já, pamatují své dětství - jako nejšťastnější období svého života. Po něm ale přišli chlapani, jako jsi ty. A od té doby se všechno změnilo. Víš, dívky, jako jsem já, pořád mají své kouzlo, to ano, jen ho často bez vaší pomoci nevidí. Je to, jako kdybyste je tak trochu tvořili. Dívky, jako jsem já, nebudou mít jiskru v oku, medový hlas, krásné tělo a jemné rty, dokud jim to chlapani jako ty neřeknou. Nikdy se samotné nevidí tak, jak je vidíte vy. Je to zvláštní - chlapani, jako jsi ty, je ničí, ale stejně je potřebují, aby se cítily kompletní. Dívky, jako jsem já, jsou pro tenhle svět zkrátka moc křehké.

Anna Kateřina Hanusová, 1.C

Můj přítel Viktor (úryvek z povídky)

Kristián

Kristián. Od malička mám bujnou fantazii. K mým nejoblíbenějším pořadům patřila Kouzelná školka, kde Michal Nesvaďba tvořil možné i nemožné. Často mě inspiroval. Díky tomu má maminka zjistila, že zubní pasty v tubě je od gauče až k jídelnímu stolu. Po incidentech podobných tomuto mi začala kupovat knihy. Z těch se stala moje vášeň. Spotřeba knih na měsíc závratně stoupala, až se nakonec ustálila na knize za odpoledne. Aby mě rodiče občas vyhnali z domu, našly se i jiné koníčky. Dodnes plavu, jezdím na koni a věnuji se sportovní kynologii. V té době se také začal plnit šuplík popsanými papíry. Nebyla ve mně ale odvaha to komukoliv ukázat. To až na druhém stupni, když se psali slohové práce, některé mé výtvary spatřili světlo světa. Literárních soutěží se neúčastním. Vždy na poslední chvíli usoudím, že mé dílo není dost dobré. Píšu zásadně v noci a ve vlnách. Jsou období, kdy začnu tři povídky za noc, a pak jsou měsíce, kdy nenapišu ani písmenko.

Vysunuji nohy zpod peřiny a pokládám bosá chodidla na starý, kdysi modrý koberec, který ale léty používání a zásahy prostředků proti plísním připomíná kus chlupatého hadru z blešho trhu. Bleší trh, tam chodím ráda.

Nejspíše po matce jsem zdědila zálibu ve smrti. Detektivky všeho druhu v naší televizi vždy běží od rána do večera. Nezvyklou smrt střídá její bizarní sestra a naopak.

Jen otec naší zálibu nikdy neshledal, i když má talent. Pozná, kdo o život druhého připravil během pěti minut. Zvláštní, na lidi v reálném světě odhad nemá. Mezi jeho koníčky patří hromadění. Sportovní náčiní, kuchyňské nástroje i spotřebiče, nářadí, a tak nějak vše, co kdekoho napadne.

V mém případě zapracovala genetika. Zkřížením dvou různých genů vzniká jejich symbióza. Jak lépe vysvětlit, že mou zálibou je vetešnictví? Právě na mém oblíbeném místě, kam se zastavím vždy, když mám cestu kolem, jsem našla to, pro co dnes žiju. Moji medou, mého Boha.

Shrnuji ze sebe peřinu a šouravým krokem, s rukama před sebou po tom hnusném koberci vyrazím směrem ke skříni. Za tmy odhrnuji ramínka šatů, která už pět let nikdo nenosí, a vytahuji To.

Na pohled jen kus plechu s rytinovým zdobením po obvodu pro mě představuje smysl bytí. Musím zjistit, co je zač. Usmívám se, usedám na studené místo na posteli a přejíždím dlaněmi napříč rohy tak, abych se nedotýkala rytin po stranách.

Když se plech rozjasní, ze srdce mi padá obrovský kámen. Na plechu se objevuje můj přítel Viktor. Velký nos, obrovská ústa, gigantické uši a oči, do kterých se nikdo krom mě ještě nepodíval, a přesto to byl on, kdo si získává mou pozornost a veškeré mé sny.

Dívá se na mne. Cítím jeho hlas, ze kterého se jeví chloupky na zátylku. Zní tak nádherně, skoro jako nářek žen, jejichž děti před bouří opustili dům a už se nevrátili, skoro jako vyti zbitého psa.

Jsi připravená? Obraz si olizuje rty. Máš odvahu postoupit dál? Bude se ti to líbit, uvidíš. Roztahuje rty v pokusu o úsměv, a přitom poodhaluje jazyk rozdělený na spoustu malých částí. „Jsem připravená, Viktor! Víš, že udělám cokoli pro tebe. Víš, že jsem tvá.“ Křičím do nočního ticha tak hlasitě, až se venku rozštěkají psy. Já vím, mé dítě, já vím. Uchechtává se. Odřikáš přísahu. Pěkně nahlas a zřetelně, jak sis to trénovala. Jen přikyvuji a polykám těžký knedlík v krku.

Kristýna Prchlíková, 2.A

Nedoručný dopis

Kateřina Stránská

Kateřina Stránská. Mou největší inspirací je hudba. Jako by mi melodie sdělovala příběh, já ho pak jen zformuluji a napíšu na papír. Nejradyji čtu fantasy, nedávno jsem ale přečetla jeden thriller a myslím si, že v budoucnu budou knihy tohoto žánru z velké části zaplňovat mou knihovnu. Kromě četby a spisovatelských aktivit se už několik let věnuji tanci, asi před rokem jsem také začala hrát tenis.

Slzy jako doplňky k černým šatům. Květiny hromadící se u dřevěného předmětu zvláštního tvaru a na štěstí jen vzdálené vzpomínky.

Matka se s láskou usmívala na svého plačícího prvorozeného syna. Stačil jeden pohled k tomu, aby se děťátko zcela uklidnilo a úsměv jí oplatilo.

Po celé louce bylo slyšet volání čísi jména. Snad jméno malého chlapečka, který vstával ze země a dělal své úplně první krůčky směrem k muži klečícímu v trávě. Rodinka propukla v jásot, zatímco ten malý človíček vzlétl do vzduchu v náručí svého otce.

Třída se otrásala pod nožičkami malých prvňáčků, hrajících si na honěnou. Jen jeden chlapec seděl ve své lavici zcela sám. Bylo vidět, že není se svou situací vůbec spokojený, ale bál se, že se s ním ostatní děti nebudou chtít přátelit. Tu si k němu přisedla malá dívka s blondatým chlapcem v závěsu a zeptala se na jeho jméno.

Školní hala byla plná natěšených rodičů s fotoaparáty a studentů navlečených v modrých hábitech s takovými zvláštními, čtvercovými čepicemi, které jim neustále sjížděly do očí. Byli tam všichni tři seřazeni hned za sebou. Dva dospívající hoši a jedna překrásná dívka, neustále se usmívající na toho, jehož ruku pevně držela v té své. Postupovali v řadě, dokud nebylo vyvoláno jejich jméno. Tento den si budou navždy pamatovat.

Vzbudil ji podivný zvuk. Zněl podivně pravidelně a zesiloval. Seběhla po schodech dolů do malé předsíně, jen aby viděla svého muže, s nečitelným výrazem hledícího z okna ven na ulici. Potichu vyslovila jeho jméno. Nereagoval. Zkusila to tedy znovu. Tentokrát to zafungovalo. Prudce se na ni otočil se strachem v očích. V tu chvíli

poznala, co to bylo za zvláštní, pravidelné klapání. Pochod vojáků. Válka. Všechno se to seběhlo tak rychle. Rozražení dveří. Muži v zelených uniformách táhnoucí ho ven. Pak už jen vzdalující se klapot bot, a osamocená plačící žena s rukou na vypouklém bříšku.

Vysoký muž v zelené uniformě na někoho cosi křičel. Snad na drobného mladíka ležícího na zemi. Lapajíc po dechu, bolestí se nemohl zvednout. Koukali se na něj výsměšně, znechuceně. Až na vojáka stojícího poblíž, který na něj hleděl zvláštním způsobem. Ležící mu pohled oplatil. Jako kdyby mu oční kontakt vrátil sílu, kvapně se zvedl a pokusil se o zdoání překážky ještě jednou. Povedlo se. Podívali se na sebe, oba vevnitř jásající. Chvilé jako tahle jim totiž dodávaly odvalu a naději, že už brzy bude jejich trápení u konce. Že se budou moci brzy vrátit domů.

Ve světle svíček byli jasné vidět modřiny obklopující jeho paže. Z rány na obličejí mu stále ještě ukapávala krev. On ale myslel na důležitější věci, když nadepisoval obálku jménem Pearl Miriam Winson. Tužka klouzala po papíře. Měl toho na srdci tolik, a to všechno jí chtěl sdělit. Jenže osud to tak nechtěl. Venku se začaly ozývat dunivé rány. Byli pod útokem. Nepřítel využil jejich nepozornosti.

Tak rychle se klidný večer proměnil v hrůzu. Někteří se zmateně rozhlíželi, zatímco jiní se v uniformě a se zbraní v rukou hnali do boje. Netrvalo dlouho a všichni už byli na bitevním poli. Ani těch několik týdnů je však nedokázalo připravit na to, co se dělo. Ohlušující výstřely následované dutými ránami, jak těla bezvládně padala na zem. Zápach kouře, konzumujícího jejich tábor, společně s rozepsaným dopisem. Pohled ale upoutával mladík stojící uprostřed toho všeho. Se zoufalým pohledem se rozhlížel a doufal, že mezi mrtvými není i Flint, jeho jediný přítel na tomto hrozivém místě. Netrpělivě

kličkoval mezi těly, s čím dál menší nadějí. Pak ale uslyšel své jméno. Otočil se na volajícího. Bylo to úplně stejné jako tehdy v první třídě a jako před pár dny při odpoledním výcviku. Plný odvahy a naděje se otočil zase zpět jen, aby se mu naskytl pohled na nepřátelského vojáka. Mířil právě na jeho přítele. V okamžiku se skokem dostal mezi ně. Flint už stihl jen vykřiknout, než se ozval výstřel a dopad dalšího mrtvého těla na zem.

Slzy jako doplňky k černým šatům. Květiny hromadící se u dřevěné rakve. Na štěstí jen vzdálené vzpomínky a na náhrobním kamenu jméno: Nicholas Adam Winson.

Obraz (úryvek z povídky)

Tereza Hellerová

Tereza Hellerová. Její největší vášní je četba a práce se slovem a příběhem v mluvené či psané formě, a proto rozvíjí svou kreativitu i ve školním dramatickém kroužku. Splněným snem by pro ni bylo žít se knihami - ať už jako spisovatelka nebo redaktorka. Kromě knih má ráda také hudbu, tanec, malování, hru na klarinet a tenis.

Když byl malý, chodíval si do věže hrát. Rád se tu schovával před chůvou, která ho v jednom kuse za něco kárala. Jeho otec byl vášnivý malíř a zde schovával malby, které jeho žena neměla vidět. Malému šlechtici se ty obrazy nelíbily. Nechápal, proč ty ženy různých tvarů, barev pleti a vlasů nejsou ničím zahalené, proč je otec maloval, aniž by je oblékl. Byli bohatí, tak proč jim nekoupil nějaké hezké šaty jako mamince, než je namaloval?

Jednoho dne ale do sbírky přibyla žena, která oblečená byla. Velice spoře, ale přece. Její bělostná záda odvedla pozornost malého chlapce od hraček. Vydržel se na ně koukat celý den. S dětskou nevinností sledoval linie jejího těla a žasl nad precizností tahů štětce svého otce. Díval se na ni, dokud jeho otec nevtrhl do místnosti a s ledovým vztekem v očích ho neodtáhl za límec ven z věže. Zakázal mu nahoru chodit a vypadal u toho tak hrozivě, že chlapec poslechl.

Za pár dní otec zemřel. Malý šlechtic byl pohlcen smutkem a dny trávil s maminkou, aby jí nebylo smutno. Na malou komůrku ve věži zanedlouho zapomněl.

Teď tu ovšem stál a zíral na ten obraz - poslední, který jeho otec namaloval. Bylo tomu bezmála dvacet let, ale přísahal by na vlastní život, že...

"Nikdy nepřísahej na vlastní život," ozval se znenadání hlas za jeho zády.

V mladíkovi hrklo leknutím a prudce se otočil. Byla tam. Stála ve dveřích a opět k němu byla ale zády.

"Kdo jsi?" vydechl mladý šlechtic přiškrčeně. Srdce mu splašeně naráželo do hrudi a ruce se mu třásly.

Žena pomalu naklonila hlavu na stranu a světlé vlasy se jí svezly p zádech. „To ti nemohu říci,“ odpověděla hlasem, který mu polaskal uši a přiměl jeho srdce bít ještě rychleji.

Dál klečel na podlaze. Neodvažoval se pohnout, aby mu zase nezmizela. "Mohu vidět tvou tvář?" zeptal se opatrně.

Žena naklonila hlavu na druhou stranu. "Ještě nepřišel ten správný čas." S těmi slovy vykročila na schody. Mladík si všiml, že je bosá.

"Počkej!" zavolal za ni a s bezmocně nataženou rukou se vrhl ke dveřím.

Seběhl schody dolů a doběhl až před dům, ale žena byla pryč. Nezanechala za sebou ani stopu v blátě na cestě před sídlem.

Mladý šlechtic se vrátil zpět dovnitř. Prohledal celý dům, ale byl prázdný.

Hledal ji pět let. Pět let se pokoušel najít tu záhadnou, úchvatnou ženu, která mu nedala v noci spát. Navštívil každé místo v zemi, byl v každém lese, hostinci, veřejném domě... Otcův obraz vozil všude s sebou a ukazoval ho každému, koho potkal. Nikdo ji však neviděl. Nebo to mu alespoň řekli ti, kteří byli ochotni se s ním bavit. Jiní, jen co na obraz pohlédli, beze slova odešli.

Anežka Králíková, 6.O

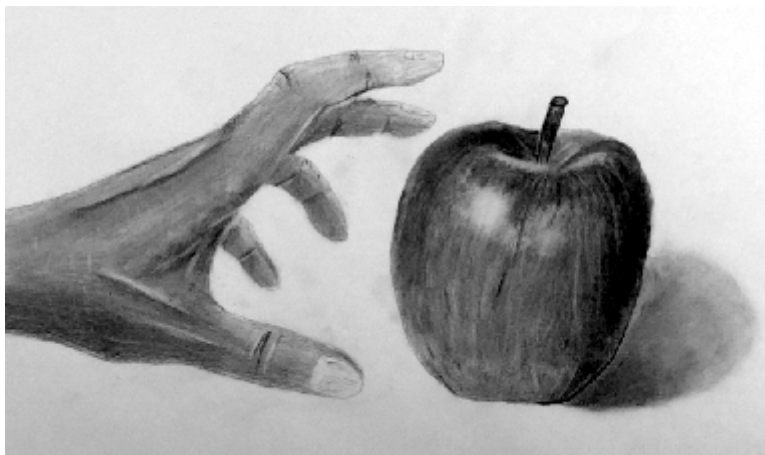
Bez názvu (úryvek prózy)

Zuzana Suchá

Zuzana Suchá. Vždy jsem ráda četla a vymýšlela příběhy a celkově jsem pořád byla, řekněme, hlavou v oblacích. Nápady mi hlavou proudí neustále, ale nejlepší příběhy přicházejí pozdě v noci, a nebo čerpám přímo ze snů. V obou případech si to co nejrychleji zapíši do poznámek a později tomu dám nějakou celistvější formu. Inspiruji se vším. Někdy se nechám inspirovat částí již existujícího příběhu (nejde o "kopírování"), jindy se chytnu náhodné myšlenky právě plující mou myslí a od ní se odvíjí děj. Opravdu, je to různé. V budoucnosti se psaní plánuji věnovat. Obzvlášť když jsme teď zavření a nemůžeme toho moc dělat. Nejsem si jistá, jestli má budoucí profese bude nějak spojená s literaturou/psáním, ale mám ještě spoustu času nad tím přemýšlet.

Sam se procházel po trhu a rozhlížel se kolem. Jeho prázdný žaludek se již poněkolkáté za ten týden připomněl hlasitým zakručněním. "Ještě chvilku vydrž," šeptal si pro sebe Sam. Po celém dnu hledání něčeho k snědku už byl vyčerpaný a chtěl se vydat zpátky, když v tom si všimnul košíku plného jablek stojícího vedle stánku na kraji tržnice. Vypadalo to, že prodavač tam v tu chvíli nebyl. Pro jistotu se ještě několikrát rychle rozhlédl - ne, prodavač tam opravdu nebyl. Dlouhými kroky se vydal k jablkům. Už se vyzáblou rukou natahoval pro košík, když v tu chvíli se za ním ozve zlostný mužský hlas: "Co si myslíš, že děláš skrčku? Dej ty pracky pryč, ty jablka budou špinavá!" Sam na nic nečekal, popadl svůj úlovek, a co nejrychleji se vydal pryč. Za sebou už jenom slyší rozčileného prodavače ovoce a zvuk dopadajících kamenů, které by Sama asi trefily, kdyby nezahnul do postranní uličky.

Stmívalo se. Měl by si pospíšit. Nechtěl zase poslouchat ty řeči, že jde pozdě.

Milana Vanovich, 4.O

Nedokončený příběh (úryvek prózy)

Hana Le Thu

Hana Le Thu. Jejím oblíbeným autorem je Mo Xiang Tong Xiu. Jako fanoušek sleduje mnoho historických seriálů, hlavně ty, které vycházejí z čínské a korejské kultury. Mezi její první díla patří báseň Naděje hvězd a próza Navždy spolu.

Utíkat možná není občas to nejlepší řešení, když se chtěl ukrýt před všemi bolestmi, které vždy dusil uvnitř sebe a nikdy je nepustil ven. Kdo ví, jestli se bál, že by pak byl více zranitelný, než byl dosud, nebo se chtěl prostě ukrýt za maskou, jež mu pomáhala dělat se neprůstřelným, ale všechno má své hranice, a pak je na nás, jestli budeme bojovat, nebo utečeme. Stále utíkal dál. Dál od všeho, ale měl pocit, že ho pronásledují, ty temné stíny, jež mu vždy zakryly jeho slunce na obloze, jeho poslední naději na normální život, na život bez bolesti, bez prolití krve, které mu zatemňovaly jeho mysl čím dál víc. Stříbrné kapky bouchaly na tabulky oken domů, kde světla postupně zhasínala jako plamínek v jeho dříve zářivých očích připomínající temnou noční oblohou posypané tisíci hvězd.

Oblohu na zlomek okamžiku prořal klikatý blesk, jako by mu chtěl naznačit cestu k místu jeho věčnému spánku pro jeho roztrženou duši. Dorazil na opuštěný polorozpadlý most a zaklonil hlavu dozadu, aby se jeho bledá tvář setkala s kapkami deště. Dosud se postupně nevydal na most, najednou před ním přistálo už promočené papírové letadélko. Se zmatením si ho vzal do ruky a rozbalil svými pohublými prsty.

„Naše životy jsou dlouhé, věř si, i když jsi v bludišti. Po zimě vždy přijde jaro.“

Přečetl text, jenž pomalu mizel, jak se rozpouštěl inkoust pod nápořem deště, který jakoby s ním soucítil. Byl ještě víc zmatený a začal se rozhlížet všude okolo sebe, dokud za sebou neuslyšel hlas.

„Proč se pokoušíš schovat pod svou maskou? Dokonce i všechny ty jizvy z tvých chyb vytváří tvé souhvězdí.“

Musel se otočit za hlasem a před sebou spatřil chlapce s kápí na hlavě s očima jako noc, který se na něj díval tak, jako by v něm mohl číst jak v otevřené knize, jako by chtěl přepsat celou jeho knihu, ve které se nenachází žádný růžový život, ale jen život procházejícím ohněm...

Bez názvu (úryvek prózy)

Eva Krákorová

Otevřel ty dveře a spatřil tu špinavou a zanedbanou tvář. Ty oči, co ho probodávaly pohledem, a ten obrys obličeje už někde viděl. Tělo mu celé ztuhlo a slyšel jen tlukot jeho vlastní srdce, který rušil všechny myšlenky. Vše, na co se zmožil, byla zaseklý hlas. Tušil moc dobře, co ho čeká. Ten muž ho přišel soudit.

Místo, kde byli, se nacházelo přímo pod budovou plnou lidí, kteří již spali. Z dvou malých okýnek mohli vidět, že venku prší a je hluboká noc. Samotný sklep sloužil jako menší suchý sklad a osvětlovala to tam pouze malá lucerna položená na bedně.

„Samueli, byla to spousta let,“ řekl muž s klidným hlasem, „prosím, pojď dál a zavři.“

„M-Masaru, co tu děláš,“ přišel blíž a nepřestával být ostražitý. Masaru zvedl hlavu, takže mu jeho dlouhé vlasy slezly u obličeje. V jeho očích už nebylo vidět štěstí, jako dávno předtím, ale ani zlost nebo smutek, pouze prázdnota.

Nadechl se: „Stejně jako ty...“ Sam se zděsil. Začaly mu slzet oči a jeho ruce se třásly. Položil si je na hlavu a koukal do země. Nohy se mu pomalu podlamovaly v kolenou. V jeho hlavě soupeřily mezi sebou myšlenky. To je konec. Co jsem to udělal.

*

„Co bylo tehdy vašim úkolem?“ nepřestával se na něj koukat. Samuel se mu nemohl podívat do očí a pouze potichu odpověděl: „Naším úkolem bylo zachránit svět a zničit nepřátele.“ Masaru se ironicky uchechtl: „V ten den, kdy bylo napadeno moje město, byl jsem svědkem smrti své matky a já se ptám – proč mí rodiče zemřeli?“

„Protože jsme na to město zaútočili, abychom zničili zlo,“ odvětil Samuel.

„Tenkrát jsi byl špatný démoni,“ neprojevil žádnou „ale nemám ti to za zlý. každý do jednoho – pro některé náboženství, síla, Všichni jsme byli závislí na jsme se pro to narodili.“

Samuel kleknul a začal život si vyčítal své byl to zrádce.

„Žiji u vás stejně, jako domov a přátelství, já ti svobodu!“ Masaru dal se zase uklidnil.

ty. Učili vás, že jsme změnu v hlasu ani v obličeji, Všichni lidé jsou stejní, některé to je rodina, pro moc, děti, sny, přesvědčení. někom nebo na něčem. Oba

prosít, ať to nedělá. Celý rozhodnutí. Byl to špeh a

tehdy ty. My ti nabídli věřil. Vzali jste nám naši najevo svůj hněv, ale rychle

Eva Krákorová

Milý, Šťastná (úryvek z povídky)

Michaela Růžičková

Stojím u okna a sleduji muže kráčejícího po příjezdové cestě. Jakmile mi zmizí z dohledu, rozlehne se malým bytem drnění zvonku. Pomalu se došourám ke dveřím. Je to už měsíc, co jsem ho viděla naposledy.

Otevírám muži, kterého jsem měla možnost zahlédnout u soudu. Chvíli na mě zírá a pak spustí:

"Dobrý den, vy jste slečna Šťastná, že? Mám pro vás dopis od pana Milého." Od něj.

Cítím, jak se prázdnota pomalu rozlévá po celém mém těle, ale dopis od něj přebírám. Dokonce se zmůžu na chabé "děkuji". Muž se nadechuje, aby pokračoval, ale dveře už byly zavřené. Myslela jsem, že jsem to překonala, že jsem ho překonala, ale moje horké slzy mě utvrzují v opaku. Nikdy to nezvládnou.

Koukám na dopis a v duchu se ptám, proč mi ho nechal přinést. Celý den kolem něj chodím sbíraje odvahu k otevření nebo ke spálení.

I když se stmívá, uvařím si kávu a usednu k dopisu. Jeho dopisu. Teď nebo nikdy.

Dvojník (úryvek prózy)

Emma Babáková

Všechny moje zájmy vlastně souvisejí s uměním. Ať už jde o výtvarné umění, tanec nebo hudbu (klavír, akustická elektrická kytara, ukulele, zpěv). Zajímám se o biologii a chemii. Čtu české i anglické knihy, zejména romány, detektivní žánr a sci-fi. Nejráději si užívám četbu venku, pokud to počasí dovolí, na lavičce u nás v zahradě. Píšu, samozřejmě také na zahradě, když je počasí hezké. Psaní mi poskytuje způsob, jak ze sebe dostat myšlenky v té nejlepší podobě. Mohu se vyjádřit a přitom rozvíjet svůj talent.

Skrývají se hluboko pod povrchem v temnotě plné smutku z vlastní existence. Zrcadlo promítá obraz převráceně. Naši dvojníci jsou tedy odrazem našich rozhodnutí. Pokud se cítíte šťastní, skákali byste až do stropu nebo se rozběhli po louce plné květin jen z důvodu toho nejkrásnějšího západu slunce, ten opačný by vaši radost neopětoval, procházel by pochmurnými kouty ulic světa, jenž leží zahalen zlobou a tmou bez jediného paprsku světla, které by ho vedlo k lepším zítřkům. Všichni si pamatujeme na chvíle ze svého dětství, většinou plné zábavy, smíchu a rodinných zábav. Už od této rané doby by váš dvojník strádal. Neprošel by si hezkým dětstvím. Zatím by naše současné já rostlo, vyvíjelo se. Čím jsme ale starší, tím začínáme vidět svět i z druhé strany bez růžových brýlí. Býváme častěji smutní, někteří mohou mít i duševní choroby. Mohli bychom se domýšlet, že by ten druhý měl být naopak veselý, plný života a energie. Ne. Zešílel. Když už jako malý se vyhýbá společnosti, nemá v sobě kousek lásky nebo vůle se rozvíjet ve věcech, kterého ho baví, nemůžeme od něj očekávat dobré mravy, natož normální zdravé smýšlení. Jejich duše se pomalu rozpouští jako vosk zapálené svíčky. Už shořela. Takový člověk s psychickými poruchami by byl zavřen do léčebny, chtěli bychom mu pomoc, přitom se ho neskutečně báli, protože nemůžeme předpokládat jeho krok. Jenže dvojník tu stále někde postává opodál. Skrývá se ve vašem stínu. Čeká, až si bude moct vzít zpět to, co jste mu kdysi nevědomky vzali. Dychtí po vašem místě, zázemí, práci, koníčcích, přátelích. Chce váš život. A lze se tomu vůbec divit? Na

jeho místě bychom dělali totéž. Chtěli bychom ukončit tu nesnesitelnou bolest spojenou s existencí. To šílené běsnění, které vám působí někdo naprosto opačný, plný neutuchající energie.

Některým se nepoštěstí mít ten vysněný život. Ve skutečnosti mnohým z nás se nesplní naše přání. To nás dělá smutnými a naše dvojníky šťastnými. Oni o nás vědí, vždycky totiž byli našim stínem, tou nechtěnou stránkou, špatným snem, spíše noční můrou. Měli a stále mají šanci si svojí situaci zlepšit tím, že nás mohou nahradit a být znovu lidmi, kterými v nitru jsou. My zmíněnou možnost nemáme. Musíme se smířit se špatným osudem a trpět dál. Je v tom případě lepší být dvojníkem i za cenu toho, že většinu svého života zřejmě strávíte prázdní, obaleni těmi nejčernějšími myšlenkami s výhledem na osud, jenž někdy budete mít, pokud se dokážete ovládat a čekat na správnou chvíli? Vaše činy mluví za vaši duši, svědomí i strachy. Nakonec vždy dojdeme k závěru a tážeme se sami sebe, proč je náš dvojník pořád veselý.

Jana Luňáková, 6.O

Strach (úryvek prózy)

Milana Vanovich

Své zájmy bych nemohla zařadit do jedné kategorie, jelikož jsou velmi různorodé. Ráda čtu napínavé detektivky nebo horrory v různých jazycích a naprosto se nechávám pohltit dějem. Někdy také kreslím, ale svoje myšlenky raději vyjadřuji pomocí slov, v nejrůznějších příbězích. Snažím se vést aktivní život, proto ráda hraji tenis, běhám nebo chodím na procházky do přírody. V rámci studia mě baví většina předmětů, ale hlavně angličtina a čeština.

Po dlouhém dni v práci jsem se vracela domů až pozdě večer, kdy cesty byly liduprázdné a obklopovala mě pouze tma. Byla zima a na lesní cestě zbylo z bílého sněhu jen pošlapané bláto. Chodila jsem tady bez problému po tmě už mnohokrát, ale dnes jsem cítila něco zvláštního. Měla jsem pocit, jako by mě někdo sledoval.

Nejdříve jsem si říkala, že se mi jen něco zdá kvůli únavě a jsem paranoidní, ale každý zvuk vyvolával mou nejistotu. Začala jsem lehce nadsakovat při křupnutí větvičky, zrychlovala jsem krok po zablátnutí jakéhokoli stínu.

Zastavila jsem se. Takhle už to dál nemůže pokračovat, řekla jsem si. Uklidnila jsem své bušící srdce v hrudi a po chvílce jsem šla klidným krokem dál. Uvědomila jsem si, jaké hlouposti mě děsily, a musela jsem se sama nad sebou zasmát. Už jsem byla blízko svého domu, proto jsem se již radovala z představy horké koupele s oblíbenou knížkou, když jsem zahlédla první kameru na svém pozemku. Náhle slyším srdcervoucí křik a můj dech se automaticky zastavuje. Stojím chvíli na místě a nevím, co se sebou dělat. Moje předchozí obavy se vrací zpět, najednou se mi zhoršuje vidění. Cítím, jak mé tělo padá na zem.

Za nějakou dobu stojím opět na nohou a snažím si vzpomenout, co se právě stalo. Už vím - křik. Běžím co nejrychleji po obrovské zahradě do bezpečí domova, ale pak něco zahlédnu. Je to obrovské stvoření, připomínající děsivého muže. Jeho obrovské oči vyvolávající hrůzu na mě hledí, zatím co ve svých obrovských dlaních drží zdeformované tělo, které dříve muselo patřit člověku. Nestvíra se nehýbe, pouze se dívá mým směrem a svým pohledem vyvolává ještě větší strach. Má ústa se otevírají a já slyším, jak se krajinou prolévá zvláště povědomý křik. Rychle běžím pryč, dokud se nedostanu domů. V panice se zavírám v ložnici a opět ztrácím vědomí.

Snažila jsem se přemýšlet racionálně a napadlo mě, že to vše byl pouze zlý sen. Existovala pouze jedna možnost, jak záhadu vyřešit. Musela jsem vidět záznamy z kamer. Konečně jsem našla sebe, jak jdu pomalu k domu. Najednou jsem viděla, jak křičím a padám na zem. To, co jsem slyšela, nebyl někdo jiný než já. Ale proč?

I když od tohoto zážitku uběhlo mnoho měsíců, doteď mě udivuje, do jaké míry nás může ovlivnit strach. Donutí nás představovat si věci z našich nejstrašnějších nočních můr a naprosto mění náš pohled na okolní svět.

Kristýna Prchlíková, 2.A

Dospívání (úryvek z eseje)

Michaela Bruchová

Před patnácti lety jsem se narodila v městě jménem Mladá Boleslav ve znamení Panny. O tomto znamení se říká, že je obdařeno pečlivostí a trpělivostí. Nevím, jestli se o mně dá říct, že jsem trpělivá, ale perfekcionista jsem. Vkládám perfekcionismus do všeho, co dělám, tedy i do své literární tvorby. Ostatně vždy jsem své myšlenky vyjadřovala nejraději písemnou formou. Už odmala je pro mě psaní jakýmsi způsobem uvolnění. Jinak svůj volný čas ráda trávím s přáteli, rodinou nebo se věnuji svému velkému koníčku, kterým je moderní tanec.

Asi nikdy nepochopím, proč si většina dospělých lidí myslí, že teenageři nemají žádné problémy a jediné, co je zajímavé, jsou videohry a alkohol. Myslím si, že jsou to právě léta našeho dospívání, kdy musíme řešit jedny z největších a nejdůležitějších otázek našich životů.

Musíme přemýšlet, co vlastně chceme dělat s naším životem a jak ho chceme žít. Vedle toho právě v těchto letech přicházejí také velké tělesné i psychické změny. Snažíme se přijít na to, kdo vlastně jsme a hlavně kdo chceme být. Během toho všeho se snažíme zvládat školu, mít nějaký sociální život a aktivity, jinak bychom byli pouze líní povaleči, co v životě nic nedokážou. Snažíme se splňovat jak sociální, tak i akademická očekávání ostatních, i když nám každý říká, ať si užíváme právě tyto léta našich životů.

Jedno špatné rozhodnutí dokáže zničit celou naši budoucnost. Mezi nejčastější patří užívání alkoholu a drog. Hodně lidí se na tuto stezku vydá hlavně s úmyslem zapůsobit na své vrstevníky. Neboť jsou to právě jejich názory, které na nás mají největší vliv. Všichni se tak moc se snažíme si udělat přátele, že si často neuvědomujeme, že to, co děláme kvůli těmto lidem, bychom kvůli pravým přátelům dělat nemuseli. Dalším důvodem, proč se někteří lidé vydají na tuto cestu, jsou problémy doma. Teenageři jsou hrozně uzavřená stvoření. Protože o svých problémech nemluvíme, snažíme se najít jiný způsob, jak se s nimi vypořádat. A často nalézáme řešení právě v užívání nelegálních látek. Ale hlavně, jak se říká, zakázané ovoce chutná nejlépe.

Jan Hirčák, I.B

Bez názvu (úryvek z prózy)

Simona Malátová

Všechno to začalo v roce 2010, bylo mi 6 let a v té době jsem napsala svoji první "knihu". Sešila jsem pár papírů sešívačkou a napsala několik krátkých povídek (plných chyb), kterými jsem uspávala svého mladšího bratra. Moje povídky měly obrovský úspěch, nejen bráška je velmi oceňoval. Tehdy jsem mu je musela číst i několikrát, a nejen před spaním. Psala jsem tehdy o zvířátkách o tom, co dělají a kdo s kým se

pohádal a jak se usmířili. Moje povídky měly vždy dobrý konec. Inspirovala jsem se pohádkami, které nám četli rodiče a pohádkami, které jsem viděla v televizi. Nyní se inspiroji četbou, mými myšlenkami a světem okolo sebe, často přidávám i svou vlastní fantazií. Ovšem moje povídky nemají zdaleka takový úspěch. Přeci jen když dítě napíše "knihu", je o ni větší zájem než o povídku od nějaké středoškolačky. Zůstalo mi ale psaní zásadně o samotě, ve svém pokoji a v tichu, za zvuku klepání do klávesnice nebo tužky, která rychle klouže po papíru.

Všechno to začalo v roce 2010, bylo mi 6 let a v té době jsem napsala svoji první "knihu". Sešila jsem pár papírů sešívačkou a napsala několik krátkých povídek (plných chyb), kterými jsem uspávala svého mladšího bratra. Moje povídky měly obrovský úspěch, nejen bráška je velmi oceňoval. Tehdy jsem mu je musela číst i několikrát, a nejen před spaním. Psala jsem tehdy o zvířátkách o tom, co dělají a kdo s kým se pohádal a jak se usmířili. Moje povídky měly vždy dobrý konec. Inspirovala jsem se pohádkami, které nám četli rodiče a pohádkami, které jsem viděla v televizi. Nyní se inspiroji četbou, mými myšlenkami a světem okolo sebe, často přidávám i svou vlastní fantazií. Ovšem moje povídky nemají zdaleka takový úspěch. Přeci jen když dítě napíše "knihu", je o ni větší zájem než o povídku od nějaké středoškolačky. Zůstalo mi ale psaní zásadně o samotě, ve svém pokoji a v tichu, za zvuku klepání do klávesnice nebo tužky, která rychle klouže po papíru.

Jednoho pozdního večera se Elis vracela domů, šla známou ulicí, kterou chodila jako malá spolu s rodiči. Chodili tudy každé úterý, když ji doprovázeli z hodin tance domů. Teď už na hodiny tance ale dávno chodit přestala. Chtěla být na soutěži nejlepší. V tom se její názor s názorem ostatních děvčat rozcházel, což vyústilo jednoho úterního večera ve velkou

hádku, po které Elis naposledy vyšla dveřmi tanečního sálu. Od té doby už tam nevkročila.

Tenhle večer byla Elis výjimečně smutná, rodiče na ni zapomněli. Byl pátek den, kdy se vrací z internátu zpátky domů. Měli ji vyzvednout před několika hodinami v nedalekém městě, ze kterého k nim téměř nejezdí autobusy. Tenhle večer tomu tak však nebylo. Asi zapomněli. Elis čekala na rodiče tak dlouho, až se okolo ní začal pohybovat pochybně vypadající starší muž. Modlila se, aby přijel autobus, který měl podle jízdních řádů dvacet minut zpoždění. K jejímu štěstí ani o minutu víc. Bylo to poprvé, kdy domů jela v pátek večer autobusem. Spolu s ní vystoupily na zastávce u nich ve vesnici dvě ženy. Cesta domů k rodičům trvala ze zastávky necelých deset minut.

Už byla v ulici, ve které se nacházel jejich dům. Celou cestu přemýšlela, proč ji rodiče nevyzvedli podle domluvy. Do svých myšlenek byla natolik zabraná, že si nevšimla, jak ji celou dobu někdo sleduje. A opravdu. Někdo za ni celou cestu šel. Na chvíli zastavila, aby zjistila, kdo to je. Silueta se přibližovala rychle, když se Elis přikrčila, jako by se rozběhla. A už byl u ní! Nebyl to nikdo jiný než její kocour Norris. Huňatý a starý, nejlepší a jediný přítel, kterého teď měla.

Jana Luňáková, 6.O

AYOG (úryvek z povídky) Vilém Havrda

Vždy mi na základní škole udělalo radost, když se měla psát slohová práce třeba jako vypravování. Baví mě vymýšlet příběhy jednotlivých postav, zápletky a okolní svět, kde se fantazii meze nekladou. Dříve se jednalo většinou jen o několikastránkové útvary a mimo školu jsem se tomu nějak nevěnoval. Avšak nyní na střední škole jsem se o psaní začal více zajímat. Začalo to psaním o židli z Goghova obrazu. Po dopsání "povídky o židli" jsem si uvědomil, o čem mě baví psát. Rád tvořím děj kzamyšlení s nečekanými událostmi a zároveň s morálními rozhodnutí, nebráním se ani použití nadpřirozených jevů. Často nápady přicházejí spontánně, ale ne vždy si najdu náladu na psaní. Ale jakmile jednou začnu, tak se do tvorby ponořím. Většinou chci mít při psaní klid a vžít se do světa, kde se děj odehrává. Občas mě k inspiraci dovedou písničky. Mezi mé oblíbené autory patří Andrzej Sapkowski, konkrétně jeho dokonale propracovaný svět v Zaklínači, dále E. A. Poe, kde se jeho díla zaměřují na psychiku, také paranormální rysy, kdy je celý děj zahalen tajemstvím.

Zapískala píšťala, což znamenalo konec směny. Geir si oprášil ruce a vyrazil za mistrem. Před dveřmi mistrovi kanceláře si ještě oprášil rukama kabát a vstoupil do dveří s nápisem: „Vstup pouze na vyžádání“. Mistr uhelny Johannes Bjork seděl ve svém křesle u pracovního stolu. Přivítal ho: „Děkuji, že jste přišel, pane Linsbergu.“

„Co jste potřeboval, mistře?“

„Chtěl bych vám říct, že se mi líbí, jak pracujete, a zvažuji vaše povýšení, pokračujte tak dál ve své práci.“

Geir radostně odpověděl: „Děkuji vám, pane, budu se snažit vás nezklamat.“

Předtím než vstoupil do kanceláře, netušil, co ho čeká, ale nakonec byl překvapen a zvedlo mu to náladu. Řekl si, že to musí zapít s Olgim.

Jak se dalo čekat Olgi už na místě srazu čekal. Cesta do hospody utekla rychle. Po cestě Geir pověděl Olgimu o novince a Olgi souhlasil, že by to měli zapít.

Vstoupili do hospody zvané U Valkýry. Hned viděli bar, kde jako tradičně stál snědší a vysoký hospodský Arvid, v prostorách hospody kmitala Arvidova žena Ylva. Přišli k baru a díky tomu, že do hospody chodili téměř každý den, řekli pouze: dvě k našemu stolu. Jenže teď se stalo něco, co nečekali.

„Je mi to líto hoši, ale k vašemu stolu si sedl nějaký stařík.“

Olgi naštvaně odpověděl: „To nemyslíš vážně?! Tos ho nemohl vyhodit, nebo mu něco říct?“

„No, šel jsem za ním a zeptal jsem se ho, jestli nechce něco k pití nebo k jídlu. Nevypadlo z něj ani půl slova. Ani se na mě nepodíval, ale všiml jsem si, že má pásku přes oko a o stůl opřenou hůl.“

„Víš co, Olgi, neřeš to, jednou si sednem jinam, svět se nezhroutí, se starým ještě k tomu nýmým dědkem nemá smysl se hádat. Jó a Arvide přines ty dvě piva,“ pokusil se Geir uklidnit Olgiho.

Jak byli u stolu, tak Olgi pořád pokukoval vražedným pohledem na staříka. Když už tam nějaký čas seděli, Olgi prohlásil: „Hele, ten stařík se mi nějak nezdá, za celou dobu, co tu sedíme, se ani nepohnul.“

„Olgi, nevšimej si ho,“ zvedl korbel s pivem Geir a pobídl Olgiho k přit'uknutí. Asi půl hodinu před zavíračkou dopili poslední pivo a odešli.

„Miláčku, já jsem strašně unavená, můžu už jít domů?“ řekla Ylva.

„Klidně můžeš,“ odpověděl Arvid, „za pár minut zavíráme. Já pak ještě musím uklidit a utřít pult, to zvládnu sám. Nebudu tě zdržovat, zbylí lidi taky obsloužím.“

Ylva objala Arvida a láskyplně mu poděkovala, dala Arvidovi pusu a šla se převléct.

Doba zavření hospody se blížila. V hospodě zbyli už jen Arvid a ten podivný stařík. Arvid přes hospodu zavolal na staříka, že je čas, aby odešel. Žádná odezva. Arvid opustil utírání korbelů a šel za staříkem.

„Pane, mrzí mě to, ale už je několik minut po zavíračce, můžete prosím odejít,“ stařík nic neřekl, tak Arvid dodal: „Dobře, když se mnou nemluvíte... Ale než utřu pult, chci, abyste vypadl!“

Arvid šel domýt pár korbelů a začal drhnout pult. Když už měl utřené asi tři čtvrtiny pultu, zakřičel: „Sakra už mě začínáte...“ nemohl to ani dořict, protože si všiml, že stařík už na svém místě není. Odešel, ale kdy? Arvidovi vrtalo hlavou, jak mohl odejít, aniž by si toho všiml. Přeci má pult u dveří, ale fakt nic neslyšel. Utřel poslední část pultu a šel se převléct.

Arvid šel tradiční cestou domů, bylo asi kolem jedné hodiny ranní. Stále se nemohl zbavit myšlenky, proč neslyšel staříka odejít. Jeho pozornost na chvíli upoutala výloha obchodu s kabáty. Uviděl krásný

kabát a pomyslel si, že si ho koupí. Jak stál u té výlohy, najednou se ho zmocnil pocit, jakoby ho někdo sledoval. Otočil se, ale v prázdné ulici nikdo nebyl ani nožička, otočil se zpátky k výloze a v odrazu ho spatřil.

Vilém Havrda, 2.A

Když se soused nevrátí (úryvek prózy)

Pavel Macháček

Už od školky mě zajímala rytířská tematika, na základní škole se můj zájem rozšířil o historii všeobecně (v letech 2018, 2019 a 2020 jsem se zúčastnil okresních kol dějepisných olympiád). Ve volném čase čtu historické knihy, rád kreslím, zajímám se mineralogii. Chodím rád na výlety do přírody, v létě mám rád spaní pod stanem a vaření na ohni. Píši vlastní povídky s historickým zaměřením. Mezi mé nejoblíbenější autory patří historik Vlastimil Vondruška a Simon Scarrow.

Prošli kolem Haarských kamenů a zastavili se. Před nimi se rozkládal nevelký prostor vykácených stromů. Mezi pařezy protékala černá mlha. Zbyšek udělal krok vpřed, aby lépe viděl. V tom momentu sebou mlha škubla a cosi z ní prudce vylétlo. Zbyšek tak tak stačil zvednout štít, aby se kryl. Kousek od jeho srdce se do štítu zabodl tenký dlouhý hrot. Mlha se začala kroutit a zvětšovat.

„Co to zase je?!“ volal zděšeně Zbyšek. Na něj moc lesa nejvíce působila.

„Nekromant!“ ukazoval vzrušeně Randir.

V mraku, který se pomalu před nimi utvářel, se mihlo cosi temného, temnějšího než tma okolo. Než se ale stačili rozhodnout co dál, z černého dýmu začaly vyskakovat postavy. Vypadaly jako lidé, ale notně sešlí. Sedláci, kupci, vojáci. Všichni měli v obličejích prázdný výraz - byli posedlí. Pomalu se obraceli na nevtaně hosty. Zbyšek, Gori ani Randir neváhali. Otočili se a chtěli utíkat zpět, když zaslechli vytí vlkodavů. Zabočili proto doprava a utíkali, co jim síly stačily. Gori stačil ještě za sebe hodit hrst malých ocelových ježků. Bylo to moudré, protože chvíli na to za sebou zaslechli bolestivé ůpění. Stvůry je pronásledovaly, ale drželi si odstup. Zatím.

Řídká část lesa znovu přecházela v hustý porost, opouštěli pole Haarských kamenů. Stvůry je okamžitě začaly dohánět, čekaly, až bude kořist v houštinách, kde se bude hůře bránit. Začínalo pomalu svítat, když monstra znovu zaútočila. První, koho napadla, byl Gori. Trpaslík první výpad vykryl násadou obouruční sekery, ale druhý útok posedlého krýt nestačil. Zkroucená čepel ho zasáhla do ruky. Naštěstí přes zbroj nepronikla. Gori chtěl úder oplatit, ale dřívě, než udeřil, zasvištěl vzduchem Zbyškův meč. Téměř okamžitě se k zemi skácelo bezhlavé tělo. Netvoří zajčeli a pravděpodobně by je všechny v mžiku zabil, kdyby skrze koruny stromů nezačaly prostupovat sluneční paprsky. Rychle se dali na ústup, poněvadž ve dne byli mnohem slabší.

„Vidíte?“ ukazoval Randir. Skrze úzký průhled mezi keři byla vidět stěna kamenného domu.

Proklestili se skrze křoví a došli na okraj mýtiny.

„Herbertův dům.“ povzdechl si Zbyšek.

„Jdeme!“ řekl rázně Gori.

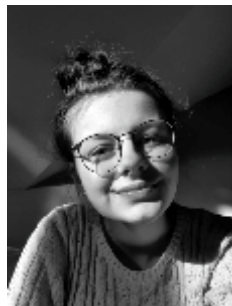
„Počkej, co když tam je?“ zastavoval ho Zbyšek.

„Mám toho už dost! A navíc myslím, že bez hlavy se mu bude čarovat těžko!“ potěžkal Gori bradatici v rukách a vkročil na mýtinu.

Linec, 1938

Bára Krejcarová

Tragikou psychologie, kterou mám ráda, je to, že ji můžete radit do věd přírodních i humanitních, a když ji chcete studovat, musíte se rozhodovat. Ačkoliv ráda píšu, svět kolem sebe vnímám především skrze to, co lidé neříkají. Zajímám se o neverbální komunikaci, kterou mají lidé i koně v několika ohledech společnou. Své poznatky uplatňuji v tréninku mladých i dospělých koní, kde kladu důraz na logické, přirozeně podmíněné učení. Názorově mám velmi blízko k feminismu, avšak sama sebe neřadím mezi radikální část. Poslouchám klasickou hudbu a kontrastem k tomu hraji na ukulele. Dlouhodobě se zajímám o tematiku holocaustu (nejen) v literatuře.

Střelil mi do uší řev. Celá Goethestraße se nevrle probouzí. Herrmanovic Sára zase pláče. Ale proč zrovna teď?! Je neděle, lidi chtějí spát! Asi bych se tolik nečertil, kdybych tehdy věděl, co se děje. Posadil jsem se tedy na zaprášený parapet a chvíli scénu pozoroval. Trochu jsem se zaposlouchal, pláč byl totiž o dost jiný než obvykle. Sářin pláč doprovázel ještě jeden, jak mňoukání kotěte. Koncem hlavní ulice ujížděl černý automobil a ještě než stihl zmizet za horizont, tak za ním z domu vybíhala Sára. Běžíc s prázdnou plenou v ruce naivně doufala, že ho snad dožene. Alespoň dala okolí najevo svůj nesouhlas s celou situací, to musím uznat. Automobil zmizel a s ním i druhý pláč.

Lehla si na kraj cesty vedle lavičky a pomalu čekala na zázrak. I když horší to už být snad nemůže. Nenapadlo mě tedy nic jiného než jít za ní, jenže v tu ránu se objevil ve dveřích Herrman s informací, ať si sbalím svých pět švestek a ráno už mě nechce vidět. Nu, veškerý můj majetek čítal obsah mých kapes, nebylo tedy moc co balit. Zabouchl jsem za sebou dveře a odešel za Sárou.

Herrman už nedočkáním slintá. Přinesla jsem mu obvyklou snídani. Ačkoliv sám několikrát zmiňoval, že snídaně jeho ženy je jen a jen její, občas z talíře stejně něco málo zmizí. Alespoň to nemusím vyhodit celé. Jednou jsem si k suchému chlebu přilepšila hrstkou rozinek z onoho talíře, zbil mě a bylo mi zakázáno několik měsíců snídat. O to víc mu přinášelo satisfakci, když si každé ráno navíc poručil i čerstvé makové koláče. Tou dobou mě

brával do komůrky častěji než obvykle, býval oblečený trochu nalehko. Nesměla jsem ani ceknout.

Zatím jsem nezmínila Elu, Herrmanovu ženu. Nesmí se o ní mluvit, avšak mě někdy okřikne, proč jsem se ho dnes na ní nezeptala, vždyť přece vidím, že sedí ve svém křesle a není slušné jí takto vynechávat. Už je pár let vdovec, ale minimálně jedna z jeho osobností si to nechce přiznat.

Jednoho dopoledne se zjevil v kuchyni: „Elo, drahoušku, jak se má náš malý Horst?“

Instinktivně jsem odvětila, že se má dobře. „Jsi si jistá?“ „Samozřejmě, pane.“ Vytáhl z kapsy vajíčko: „Ale mohli bychom Horstovi trochu přilepšit, nemyslíš?“ přikývla jsem, načež mi nacpal ono syrové

vejce i se skořápkou do krku. „Horst potřebuje bílkoviny.“ Oči mi zaplavily slzy.

Pomaličku jsem nakukoval do zatuchlého chlebníku s nekalým tušením, že tam rozhodně nenajdu to, co bych tak moc rád. Nenasytně tedy sbírám poslední drobčky. Evidentně nejsem jediný, kdo dnes nespí. Po vrzavých prknech pavlače se šine Herrman a míří si to rovnou k mému příbytku. Míjí a k mému štěstí pokračuje dál k schodišti. Ulevilo se mi a na chvíli se mi podařilo usnout.

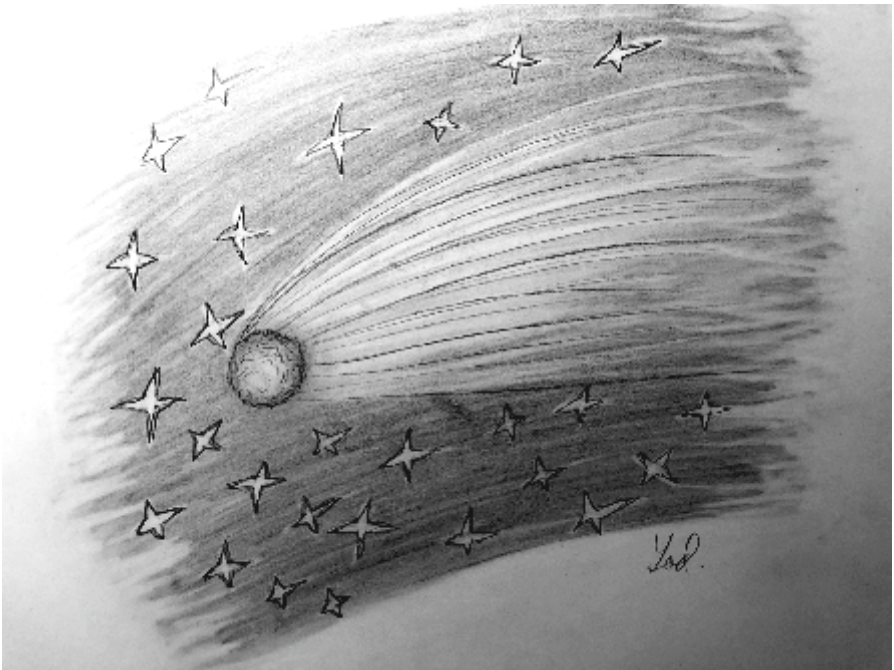
Bára Krejcarová, 2.A

Der Komet

Lucie Sodomková, 5.O

Auf dem Himmel etwas scheint,
ein Engel, jemand meint.
Nein, der ist es nicht,
er macht doch kein Licht.

Nur ein Stern fällt
und sein Schwanz weilt.
Du sollst an einen Wunsch denken,
der Stern wird ihn sicher schenken.

Lucie Sodomková, 5.O

Gedichte zu schreiben...

Eliška Louková, 5.O

Gedichte zu schreiben?

Nein, das hasse ich.

Bis zur letzten Minute bleiben?

Ja, das mache ich.

Es wäre besser, diese Gedichte wären futsch.

Sie sind hässlich auch auf Deutsch.

Wenn sie nicht weg sind, wir machen einen Putsch.

Sie sind schön nur in Schweizerdeutsch.

Also nehme ich lieber gäbig Chröömlle,

ich sage: "En guete!"

Exzellent, es hat keine Schimmlle,

ich habe eine ganze Tüte.

Dann mis Mami kommt,

sie sagt Grüezi!

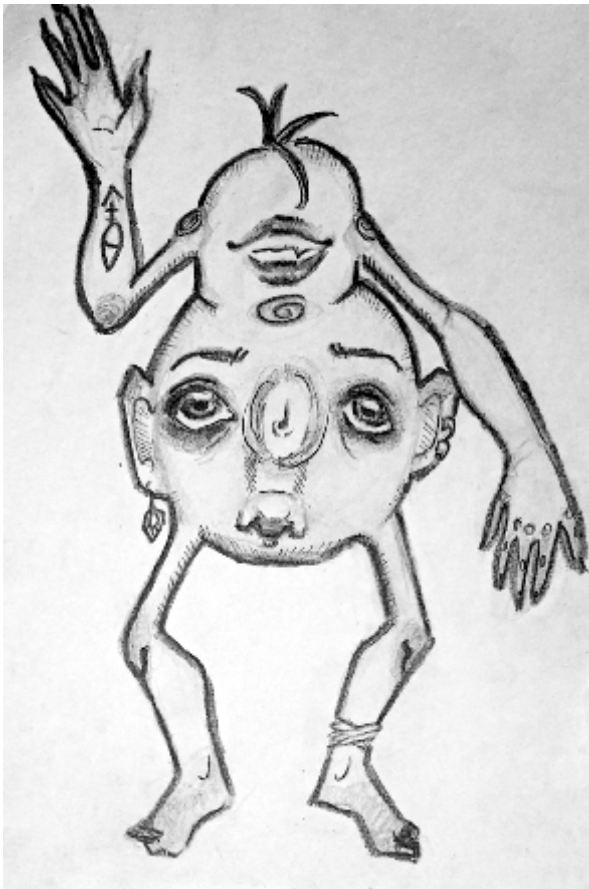
Ich habe nicht gekonnt -

Adieu! Ich hatte nur ein Deci!

Mein Körper

Lukáš Petráč, 2.B

Augen, Nase, Mund,
mein Gesicht ist rund.
Arme und Beine hab' ich auch
und in der Mitte ist mein Bauch.

Alena Blažková, 1.A

Weihnachtstag

Matouš Krecl, 1.B

Der Weihnachtstag ist hier,
und das ist wunderbar,
Vati trinkt ein Bier
wie jedes Jahr.

Mutti kocht das Abendessen
und ich packe Geschenke,
Vati isst Delikatessen,
trinkt alkoholische Getränke.

Das Abendessen ist auf dem Tisch
und das finde ich total fantastisch!

Markéta Najmanová, 1.A

Cyrano de Bergerac

Anna Sofie Janebová, 3.O

Cyrano de Bergerac (v některých překladech také Cyrano z Bergeracu) je francouzský šermíř žijící v 17. století. Poprvé se objevil ve veršovaném dramatu romantického spisovatele Edmonda Rostanda. Po této verzi však následuje bezpočet divadelních a filmových adaptací. Na jednu z nich bych však ráda upozornila. Je to film z roku 1990, kde si Cyrana zahrál slavný Gerard Depardieu a v češtině jej daboval Miroslav Donutil. Tato verze je taktéž jednou z nejznámějších.

Cyrano má do jisté míry osobitý styl oblékání. Nosí velký klobouk neboli širák (tento detail dal vzniknout známému výroku: "Svůj širák odhazuji v dáli, a s grácií!"), dlouhý plášť, který je přizvednutý jeho kordem, jež je připraven se bít s kýmkoli, kdo se na něj jen křivě podívá, a jezdecké boty. Ačkoli se historický nacházíme v baroku, u Cyrana bychom nenašli ani rukavice, ani krajky. Dle jeho vlastního výroku jsou "pro maškaru" a jen by mu překážely. Zaměříme-li se na jeho obličej, všimneme si téměř okamžitě nejpodstatnější části jeho vzhledu; obrovského nosu. Jinak se jeho vzhled v každé verzi liší, ovšem v té z roku 1990 má hnědé vlasy sahající k ramenům, fanfarónský knír a modré oči. Je vysoký a není to žádné "tintítko".

Cyrano v příběhu zmínil, že kvůli svému nehezkému obličejí se mu nedostala potřebná mateřská láska, která byla často nahrazena až opovržením. Snad i proto si podvědomě vsugeroval, že všichni (nebo alespoň většina lidí kolem něj) se mu chtějí jen vysmát. Jako následek této myšlenky vznikla jeho agresivita, kterou reaguje na jakékoli poznámky ohledně jeho hrdosti, cti, na které si neskutečně zakládá, a samozřejmě jeho dlouhého nosu. Jakkoli necitlivý by se však mohl zdát, není to úplně pravda, ba naopak. Důkazem toho je jeho výborné básniřské umění. Na druhou stranu se svými emocemi neumí kromě psaní básní moc pracovat, takže se někdy stává, že ho zcela pohltní. Tak je tomu také, když se zamiluje do své sestřenice Roxany. Má ale tak velký strach z odmítnutí, že se jí svěří až těsně před svojí vlastní smrtí, a to jen z toho důvodu, že si pravdu domyslela Roxana sama. Vedle strachu měl ovšem Cyrano ještě jiný důvod, proč své city skrývat; před čtrnácti lety totiž pomáhal Kristianovi psát zamilované verše směřované Roxaně. Kristian je krásný, ale pomalejší Gaskoněc, který by si sám její srdce pouhým vzhledem nikdy nezískal. Roxana se nakonec zamiluje do „Kristianovy duše“, tedy do veršů, které jí Cyrano, vydávaje se za Kristiana, posílá z vojenského obléhání. Tato pomoc a mlčenlivost svědčí o Cyranově obětavosti.

Cyrana vnímám jako jedinečnou postavu s typicky romantickým charakterem. Obdivuji jeho statečnost, obětavost a do jisté míry i hrdost, která ho vede k "čistému štítu". Na druhou stranu mám ovšem pocit, že se nemusel Roxany tak bát a mohl se jí svěřit. Pokud ale mám svůj názor shrnout do jedné věty, Cyrano je jednou z nejsympatičtějších postav, o které jsem kdy četla.

Johana Převrátilová, 1.O

Dokusy

Elena Marie Honzáková, 6.O

Kolik jen příběhů
zůstalo myšlenkou, snem?

Kolik jen nápadů
vytrácí se den za dnem?

Kolik jen slov a vět
nevýřkl nikoho hlas?
Kolik z nich práchnivět
zůstalo navždycky v nás?

Kolik snů, iluzí
nikdy se nesplnilo,
jen proto, že snění
k činu neprobudilo?

Kolikrát odrazen
člověk od radosti byl,
jen jiným člověkem,
který také pouze snil?

Kolikrát padaly
slzy nad hnusným slovem
lidí, co nepřáli
nikomu na světě v dobrém?

Není to škoda snad,
aspoň se nepokusit?
No tak nastane pád,
těch nelze neokusit...

Barbora Kancnýřová, 1.B

Elena Marie Honzáková, 6.O

Je tak brzy ráno,
Sluníčko nad obzor vychází,
je to už tak dáno,
z vši jeho záře zrak přechází.

Nesmírně vzdáleno,
paprsků jeho však všimnu si,
nejdříve ze všeho,
snad dříve, než otevřu oči.

Večer, když uléhám,
nevidím už jeho zlatý svit,
na spánek nespěchám,
a přeče ze mě vyprchá cit.

Jen však, když mám štěstí.
Bez Slunce svět je chmurný, chladný,
na nebi souhvězdí,
v duši neklid, spánek nesnadný.

Tak jako to Slunce,
jsi ty moje první myšlenka,
když ráno vzbudím se
a píšu ti tyhle písmenka.

Až dopíšu dopis,
nalepím známku a odešlu,
snahu o krasopis,
na druhý konec země pošlu.

Večer, když uléhám,
myslím zas jen a jen na tebe,
na spánek nespěchám,
sním i bdím, koukám se na nebe.

Snad moje psaníčko
nebude pro tebe jen frází,
jsi moje Sluníčko,
jsi to, co mi každou noc schází.

Ilustrace Tereza Dytrychová, 2.B

Dobrý den, prosím vás, už jela sedmdesátka?

Fejeton o tom, jak se (ne)chovat v hromadné dopravě.

Jan Patočka, 8.0

„Dobrý den, prosím vás, už jela sedmdesátka?“ ptám se jedné ze seniorek na autobusové zastávce před naší školou. „Ještě ne, má už 20 minut zpoždění,“ odpovídá mi. Mám to ale štěstí. Dnes jsme ze školy utekli dřív a já spěchám domu udělat si úkol z češtiny a zjišťuji, že díky spolehlivé nespolehlivosti autobusových spojů bych ho klidně stihl i na lavičce, a to prosím i v angličtině!

Když už si začínám z tašky vytahovat sešit, tak jako naschvál přijíždí autobus. Spatří to i ostatní a začnou se hrnout ke spásně se otevírajícím dveřím, jako by jim šlo o život. O ten jim totiž opravdu jde. Kdo se nepřizpůsobí pohybu masy, může očekávat, že skončí pod nohama ostatních. Dovnitř nás vpouští řidič. I přes své zpoždění má ve tváři výraz odhodlaného závodníka rallye, který jede do cíle. Netrpělivě nás nahání do prostor svého vozidla a startuje. Už je jen poslední kolo od prvního místa, bohužel však od konce tabulky. My ostatní zatím vedeme nemilosrdný boj o volná sedadla. Pokud vám mohu radit, je nejlepší mít nějakého kamaráda, který nastupuje do autobusu na předchozí zastávce a drží vám „flek“. Pokud žádnou takovou dobrou duši neznáte, musíte se prostě spolehnout na vlastní lokty a silný žaludek.

Když už i mně se podaří obhájit své právo na sezení, začnu si potajmu prohlížet ostatní cestující. Mezi všemi těmi nesourodými osobnostmi spatřím jednu delikátní dvojici. Jak jinak, byli to důchodci. Tolik životních příběhů, kolik poví taková stařenka své sousedce, nemůže snad nikdo zažít ani za 137 let. Když už po páté uslyším větu typu „Mařenko, už jsi slyšela, že...“ nebo „To neuvěříš, co se mi dneska stalo...“, začíná se ve mně vařit krev. I to je ale maličkost v porovnání s agresivními cestujícími, co stojí vedle mě. Většinou se jedná o lidi, kteří v prvním boji o volná sedadla prohráli a nyní se domáhají válečných reparací. S takovými lidmi není rozumná řeč. To však ale neznamená, že jim uvolním své místo.

Míjím jednu stanicí, druhou, třetí, čtvrtou... Jsem hrozně ospalý. Sedm hodin úmorné školy si na mě vybírá svou daň. Netrvá dlouho a spím. Zanedlouho se probouzím. Byl to slastný spánek. Má to ale jeden háček. Místo Kosmonos jsem v Hrdlořezích na konečné. Nezbyvá mi nic jiného než vystoupit. Přemýšlím, jak se dostat domů. Naštěstí na nepotřhané a neposprejované části dva dny starého jízdního řádu zjistím, že mi odtud jede jeden spoj domů. Hurá!

„Dobrý den, prosím vás, jelo už céčko?“ ptám se jednoho pána stojícího vedle mě. „Ještě ne, má už 20 minut zpoždění,“ zní jeho odpověď.

Alena Blažková, 1.A

Hromadnou dopravou jezdím ráda a často

Fejeton o tom, jak se (ne)chovat v hromadné dopravě.

Zuzana Matějková, 4.A

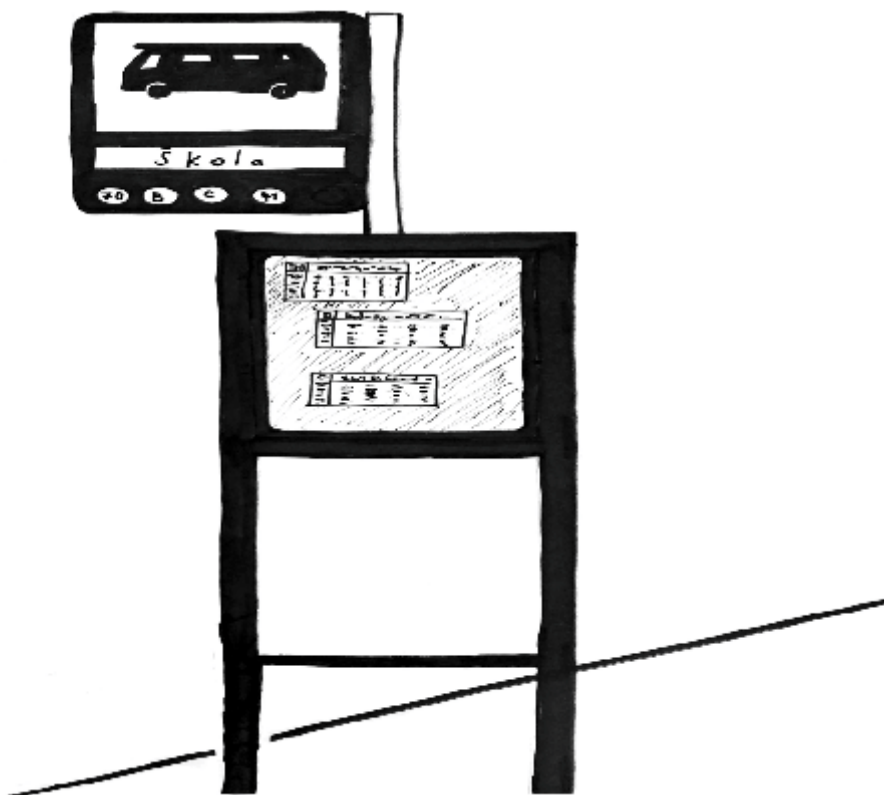
Hromadnou dopravou jezdím ráda a často. Za malý peníz se mohu dostat do školy, do práce, ale třeba i na výlet. Jezdím do školy autobusem MHD již od 1. třídy základní školy a za tu dobu jsem se setkala s různými postavami, které hromadnou dopravu také používají. Představte si, že listujete atlasem zvířat, tedy v našem případě cestujících prostředků hromadné dopravy.

První typ můžeme zaznamenat již při vstupu do autobusu, je jím, kdo jiný než řidič. Řidiče můžeme dělit do dvou skupin. První skupina - řidič je ochotný, rád vám pomůže, pokud nevíte, jak zvolit správnou jízdenku, a pokud nemáte drobné, s ochotou vám rozmění peníze či vás dokonce pustí do autobusu i bez jízdenky. Druhý řidič je ale opakem prvního, při vstupu ani neopětuje pozdrav, nechá vás přemítat nad fungováním tabletu pro objednání jízdního lístku, po pěti minutách strávených mačkáním různých tlačítek vám vynadá, že jste měl/a zmáčknout jiné tlačítko a že pokud chcete jezdit MHD, tak už to máte dávno vědět.

Nástup do autobusu máme za sebou, teď stačí vybrat vhodné místo k sezení nebo ne? Odcházíte s lístkem v ruce a díváte se uličkou, hledáte sedačku, co ještě není obsazena. Procházíte. Už vidíte místo, kde byste se rádi uvelebili, ale přicházíte do kontaktu s další postavou autobusové dopravy, nazvěme ji nepouštěč. Nepouštěč je zajímavou figurou, nerad totiž pouští ostatní cestující. Můžeme ho najít v úzkých uličkách, kde si stoupne přesně doprostřed průchodu, nebo na sedadlech, kde vám na 100% vedle sebe na sedadlo položí aktovku, nákup a cokoli jiného, jen abyste si nepřisedli k němu. Když se dotyčného otážete, zda vám místo uvolní, nejspíše vás probodne pohledem a nakonec svolí. Dobře, již sedíme.

Rozhlížíte se po autobuse a najednou si uvědomíte, jak velké jsou generační rozdíly spolucestujících. Babičky si spolu vypráví o tom, co koupily na trhu a co jim paní prodavačka u toho říkala. Vedle nich sedí maminka s dětmi, každé dítě na maminku křičí něco jiného, jedno z nich už se drápe po držadlech a dělá si z nich prolízací dráhu, druhé sourozence nadšeně tahá za oblečení a my si náhle můžeme zase připadat jako v atlasu divé zvěře.

Nandáte si sluchátka, abyste nemuseli poslouchat okolní prostředí plné hluku. Přemýšlíte nad tím, co musíte udělat, až přijedete domů, co jste dnes nakoupili. Usínáte, spíte. Najednou vás probudí člověk vedle vás. Mohu vystoupit? Táže se. Ano, jistě. Odpovídáte. Rozhlédnete se kolem sebe a zjistíte, že nevíte, kde jste. Vtom najednou vidíte nápisy města, jež je vzdálené nejméně 30 km od zastávky, kde jste chtěli vystoupit. Pro samou únavu se z vás samých stal cestující spáč.

Jakub Křováček, 2.O

Svět je opravdu podivným místem

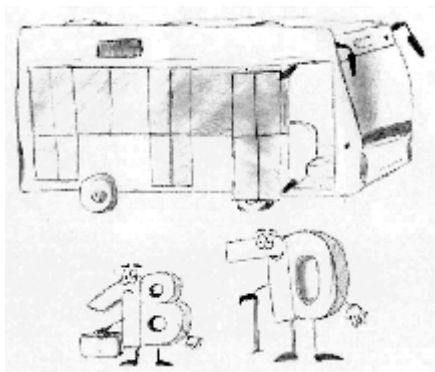
Fejton o tom, jak se (ne)chovat v hromadné dopravě.

Jan Hladík, 4.A

Svět je opravdu podivným místem. A někdy si mi zdá, že se ona podivnost soustřeďuje především v jednom bodě, a tím je hromadná doprava (HD). Jedná se o prostor, kde se střetávají lidé zastupující všechny společenské vrstvy i sociální skupiny, a z toho důvodu se čas od času, vlastně dennodenně, stává, že dochází k vyhrcovanému konfliktu. Takovými krizovými momenty si nepochybně prošel každý, rozhodně tedy nejsem jediný s podobnými zkušenostmi. Stojí však možnost o těchto často humorných incidentech vyprávět za všechny ty chvílky napětí prožité při cestování HD, nebo je snad lepší na tento způsob cestování zanevřít a prodloužit si tak život?

Byl to den jako každý jiný. Podvědomě jsem si ale jistě uvědomoval, že nastupuji na potenciálně nebezpečnou cestu. Nacházel jsem se totiž na zapadlé zastávce a ospale očekával příjezd autobusu. Ten na sebe nenechal dlouho čekat, rychle se vyřítíl ze zatáčky a probudil mne dávkou rozmočeného sněhu, která však svůj zamýšlený cíl našťěstí minula. Opatrně jsem vstoupil, zaplatil jízdné a zaznamenal první problém. Všechna sedadla se zdála být obsazená. Po chvíli zmateného hledání jsem měl to štěstí a spatřil poslední volné sedadlo. Vyskytla se ale jistá komplikace, vedlejší místo totiž okupoval postarší mužík, který rozhodně neskrýval svoje nadšení, že konečně bude mít šanci s někým si popovídat. V poslední chvíli jsem si vše rozmyslel a začal se otáčet, nicméně bylo příliš pozdě. "Kam to jdeš," ozval se dotyčný. Následně zahájil sérii pohybů připomínajících moje kreace z dob, kdy jsem navštěvoval taneční kurzy. Tím zcela určitě vyvolal pozdvižení mezi ostatními přítomnými a nepochybně jim tak zkazil zbytek dne.

Skutečným viníkem zodpovědným za veškerou vzniklou duševní újmu jsem však byl já, neboť jsem svým zavrženíhodným jednáním, tedy snahou si sednout, aktivoval časovanou bombu. V každém případě musím u cestování hromadnou dopravou setrvat, pakliže nechci ráno o hodinu dříve vstávat.

Amálie Poklembová, 2.B

Můj přítel robot

Mihaela Tănase, 4.B

Jaké by to bylo, kdyby tvůj přítel nebyl lidskou bytostí nebo zvířetem, ale nějakým geometrickým objektem napojeným na elektrickou energii? Bylo by to opravdové přátelství? Jaké by mezi vámi byly rozdíly? Byla by to neuvěřitelná zkušenost doplněná o progres člověka a celého světa, nebo naopak úpadek lidské existence? Trvalo by takové přátelství navždy?

Ilustrace vypráví příběh člověka a jeho nového přítele. Trvá jim chvíli, než si na sebe zvyknou. Jsou rozdílní. Člověk jí jídlo, robot elektrinu. Člověk představuje organickou jednotku, robot - anorganickou. Tráví čas rozhovory o přírodě a vědě. Objevují nová místa a poznatky. Sledují dění okolo sebe. Děšť, lidi, rostliny. Vnímají je ale stejně? Dokáže robot vůbec vnímat a projevovat emoce? Má emoce? Ilustruje robot představy člověka, nebo mu ukazuje nový svět?

Každý den nová otázka. Až jednoho dne robot zjistí, že člověk není vším. Existují další roboti. Co dál? Skončí jejich přátelství? Bylo to správné mít jako kamaráda robota? Odpověď najdete ve vašich emocích a myšlenkách. Nechte se ovlivnit svobodou svého vlastního rozumu. Je to víc než reálné. Čtete totiž text, který byl napsán člověkem, ale odeslán robotem.

Autorka se s uvedeným příspěvkem zúčastnila soutěže EVROPA VE ŠKOLE, organizované Národním pedagogickým institutem České republiky a Národním komitétem ČR. V krajském kole získala ve své kategorii 1. MÍSTO a postupuje do kola národního.

Mihaela Tănase, 4.B

Mihaela Tănase, 4.B

Kateřina Hovorková, 2.C

Barbora Bártová, 2.C

Slepota, Lada Hubálovská, 2.C

Veronika Ďuračková, 2.B

Petra Suntychová, 4.C

Eliška Louková, 5.O

Michal Bednář, 5.O

Eliška Louková, 5.O

Erik Wertheimer, 5.O

Kateřina Holubov, 1.B

Adam Duřka, 1.B

Emma Suchá, 1.B

Zasněžená krajina

Anna Drboutová, 2.O

Zasněžená krajina jako v pohádce se probouzí do bílého zimního rána. Mráčky se táhnou nebem jako by utíkaly před mrazem. Sluníčko si hledá schovaná zvířátka, aby zahřálo jejich kožíšky. Stromy se třpytí a zdobí je šišky, které jsou jako rampouchy.

Zvířátka se začínají probouzet a vylézají ze svých úkrytů. V bílém poprašku zanechávají stopy. Zajíčkům se těžko skáče ve vrstvě, která je hustá jako poleva na cukroví. Srnky a zajíčci vybíhají na kopec, který jim slouží jako rozhledna na krajinu uloženou pod sněhovou peřinou. Pofukuje na ně lehký větřík a zalévá je pocit klidu.

Sluníčko pomalu ustupuje a krajinu opět zahaluje zimní opar, který vrací vládu zimě. Zvířátka pocíťují zimní chlad a ten je zahání do jejich úkrytů. Krajinu opět začínají pokrývat sněhové vločky, které mažou stopy. Po chvíli již není vidět žádný život ani stopy po něm. Jen v dálce se ozývá praskot přemrzlých větví.

Zasněžená krajina na mě působí klidným dojmem. Stromy se lesknou jako v pohádce a mráčky jsou jako peřinka.

Bílá krajina

Simona Černá, 2.O

Krásná bílá zimní krajina se line jako záře. Stromy jsou schované pod bílým povlakem peřinky. Sníh je lehký jako cukřík. Hory se tyčí k nebi. Nacházíme se na horách, kde divy nemají své meze.

Nad stromy posypanými cukrovou vatou plyne krásné blankytné nebe jako u moře. Cestičky jsou měkké jako polštářky a jako cukrová vata. Vysoké cukrové hory se tyčí k blankytné obloze. V kopcích vidíme malé chatky pocukrované sněhem. Krásný cukřík poletuje světem. Příroda je uspaná zimou - bílou krajinou. Zmrzlá tráva je potřená sněhovým krémem.

Přichází bouře a stromy tančí a mávají nám ve větru. Poté se rozjasní a bouřka ustává a krajina ukazuje výhled jako na obrázek. Začíná sněžit a jemňoučké vločky pospíchají na zem. Slunce vyleze po bouře z mráčků a směje se do údolí.

Mám rád bílou zimní krajinu plnou zamrzlých potůčků, svěžího dechu a zimního planoucího sluníčka...

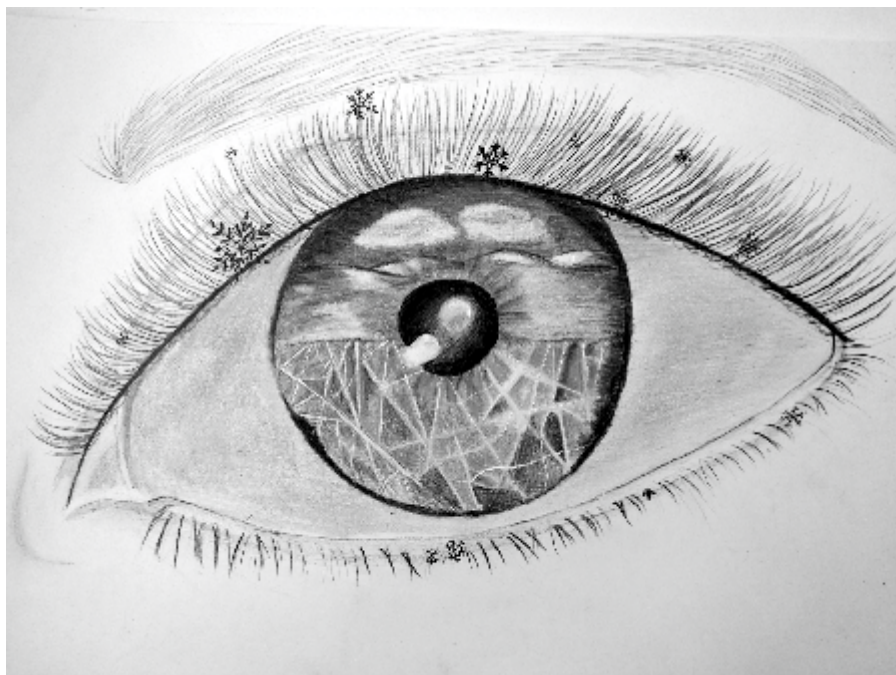

Natálie Kuldová, 1.C

Krajina jako bílá pohádka

Barbora Malinovská, 3.O

Nebe bylo šedé, svítil měsíc a údolí už nebylo zelené, nýbrž bílé... Sníh zářil světlou modří a dolů z šedé oblohy se pomalu jako pírká snášely třpytivé vločky sněhu. Všechna jezera spala pod ledem a hluboko v zemi mezi kořeny snila spící zvířátka o jaru. Do jara však bylo ještě daleko, protože rok pokročil teprve kousek za osmý leden. Pohládl mě studený vánek a mrazivé vločky mi padaly na řasy. Na stránkách se pomalu procházely hubené srnky a brodily se v bílé peřině. Byla to krásná bílá zimní pohádka.

Jitka Vodsed'álková, 6.O

Krátká líčení zimní krajiny, zasněně a dětsky

Matouš Hrotek, 3.O

Bílá pokrývka halí veškerou zeminu, která je nehybně ztuhlá pod mrazivým dechem času. Sněhové vločky se elegantně a pomalu snášejí jako motýli v nádherných pohybech. Slabé sluneční proužky se tříští a rozlétávají do všech směrů od ledových proužků z nehybné vody. Nahé stromy teď spí pod překrásnou ledovou krajkou, která je každým svým kouskem jedinečná.

Vítek Kříž, 3.O

Zasněžené větvičky stojí jako bílí vojáčci, kteří stráží malé dětičky, jež se navzájem koulují sněhovými kuličkami. Anebo dětičky, které sáňkují a přitom je pozoruje celý lesíček i celé království zvířátek a jiných tvorečků. Za to může krásná zima, sníh jako cukr na cukroví, které voní celým městečkem.

Zimu mám rád.

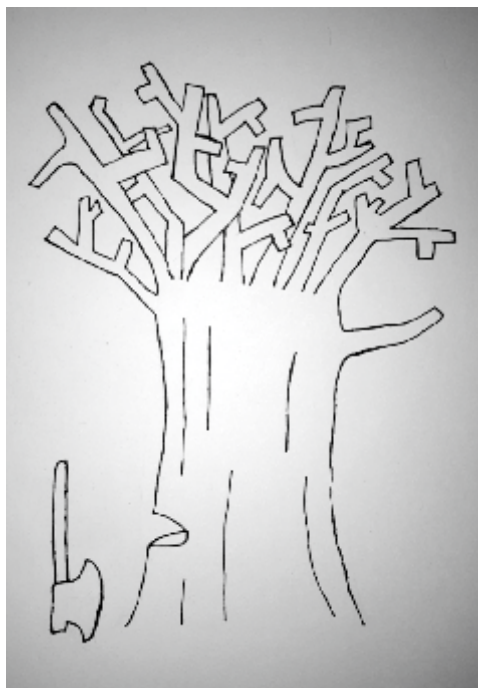

Tereza Schejbalová, 6.O

Má zimní krajina

Šimon Havlas, 3.O

Vítr se proháněl ztichlou zamrzlou krajinou, pohrávaje si s větvemi stromů i keřů. Kopce v dálce tyčící se k obzoru se blyštěly jako obrovské drahokamy a stromy v údolí se kymácely pod ráznou rukou větru. Jeleni s laněmi pod skupinkou mladých borovic promrzlí chladem se k sobě tiskli. Zábla je kopýtko, třáslí se zimou a z nozder jim vycházely obláčky páry. Slunce, podobající se malému nezbednému dítěti, se schovávalo za mráčky. Občas mezi nimi vykouklo a svými hřejivými paprsky ozářilo bělostně se skvící krajinu. Na nejvyšším bodě se vypínal zmučený strom, na mnoha místech zkrvavený od řezných ran, které mu uštědřilo nevděčné lidské pokolení. Kdysi se hrdě tyčil do výše, ale již tomu tak není. Tato zima mu uštědřila velkou ránu a na jaře se již nevzchopí. Zimní krajina je nádherná, ale kolik smrti a utrpení se schovává pod těmi zasněženými stromy a kopci? Tolik toho všichni vytrpí. Ve svém líčení o zimní krajině se snažím obsáhnout všechny vlastnosti zimy. Zima pro mě zajímavé téma. Nachází se v ní mnoho protikladů a líbí se mi. Vyjádření „zkrvavený od řezných ran““ poukazuje nato, jak ubližuje lidstvo přírodě.

Jan Šoltys, 2.O

Ráno na horách

Jakub Křováček, 2.O

Bylo překrásné ráno. I Sluneční bůh si dnes přispal. Teprve se chystal na svou pout' po nebi a já jsem se vydal do hor, které zde vyčnívaly jako věžičky.

Paní zima se právě vracela ze své noční procházky, při které nám opět nadělila pořádnou dávku sametové polevy. Pokryla vše, co jí stálo v cestě. Bylo krásné ticho. Ani zvířátka se neodvážila vylézt ze svých domečků. Jenom ranní ptáčci si prozpěvovali. Po chvíli i oni přestali zpívat své líbezné písničky. Také jim začala být zima.

Ochladilo se. Vypadalo to, jako by mrazivá paní na své procházce něco ztratila, a teď se vrátila, aby to našla. Začaly padat malinké bílé krupičky. Najednou se ale objevil Sluneční bůh a pro paní zimu tu už nebylo místo.

Zvířátka začala vylézat ze svých úkrytů, ptáčci pokračovali ve zpívání svých písniček a z nebe se na nás usmíval žlutý strýček. Mně nezbyvalo nic jiného než se na chvíli zastavit a pozorovat tu nádheru.

Kateřina Holubová, 1.B

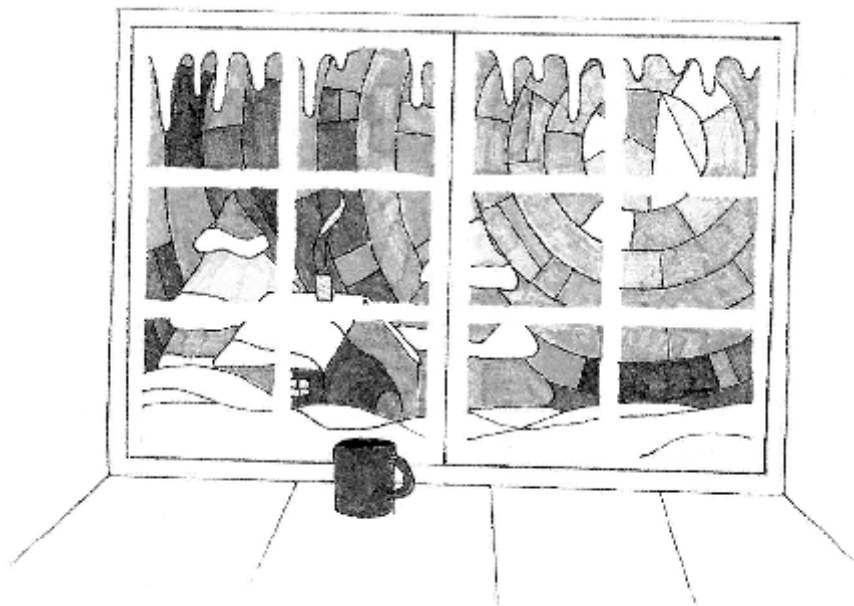
Ranní překvapení za oknem

Filip Šisler, 3.O

Je brzké ráno. Zářící hvězdy na nebi se ukryly k hlubokému spánku. Stojím za oknem u krbu, usrkávám horký čaj a hltám krásu světa za oknem.

Když vyhlédnu ze zasněženého okna, naskytne se mi výhled na dokonalou zimní krajinu. Velký smrk je tak zasypaný sněhem, že vypadá, jako by si na chvíli zdříml pod vyšitou dečkou od babičky ze stříbrných vloček. Naši zahradu zdobí bělostný závoj jemně nafoukaných závějí jako pro tu nejkrásnější nevěstu. Keřky u plotu už vůbec nejsou vidět. Schovaly se pod nadýchanými polštářky z čerstvě napadaných stříbřitých studených hvězd. V namrzlých okenních tabulkách se zrcadlí krásy krajiny. Jako strážci na ně shlíží rampouchy, které se díky jasným zlatě zářícím paprskům slunce třpytí, stejně jako celá zahrada překrásnými diamanty.

Stojí mě úsilí odtrhnout zrak od přírodní výstavy těch nejhezčích výtvorů paní Zimy. Jen se obléknu a vyrazím se na tu nádheru podívat zblízka. Těším se, až si vychutnám to, co zima vykouzlila za naším plotem.

Jakub Hájek, 1.C

Jarní obraz

Olexandra Savchuk, 2.O

Skončila nekonečná sněhová poušť, kterou zaměnila jarní krajina. Na zemi letí mnohem více paprsků z horké a žluté koule, která nám daruje svou lásku.

Létající koráby pluly po nebi ke svému hnízdu. Občas se schovaly za hedvábnými závoji, ale za chvíli se opět vynořily do nebeského moře.

Místo krémové pokrývky se zem zahalila do zelených šatiček. Šatičky rozděljuje ušlapaná stezka, ušlapaná jako ta hedvábná. Ze země se vynořily kytičky jako houby všech barev duhy. Mezi nimi jsou také kalichy, čekající na jarní deštiček, který je naplní svou vodivou šťávou.

Na vysokých věžích se probudil zelený život. Květy plodů se rozvinuly po všech stranách věží. V dáli se tyčí zelené závoje, které byly kdysi sněhovými vrchy.

Jaro je mé oblíbené roční období. V těchto překrásných jarních květech jsem prožila svůj první den na světě.

Lucie Žmolíková, 3.O

Usměj se na mě ještě jednou

Michaela Palounková, 4.C

Usměj se na mě ještě jednou, prosím, než budu muset jít.
Usměj se na mě ještě jednou, ten obraz chci v hlavě navždy mít.
Usměj se na mě ještě jednou a přivři oči.
Usměj se na mě ještě jednou, naposled, než to všechno skončí.
Usměj se na buď šťastná, smutek ti nesluší.
Usměj se, nakloň hlavu, dej pramínky vlasů si za uši.
Takhle jsi krásná, s úsměvem na rtech;
a přesto máš smutek na duši.

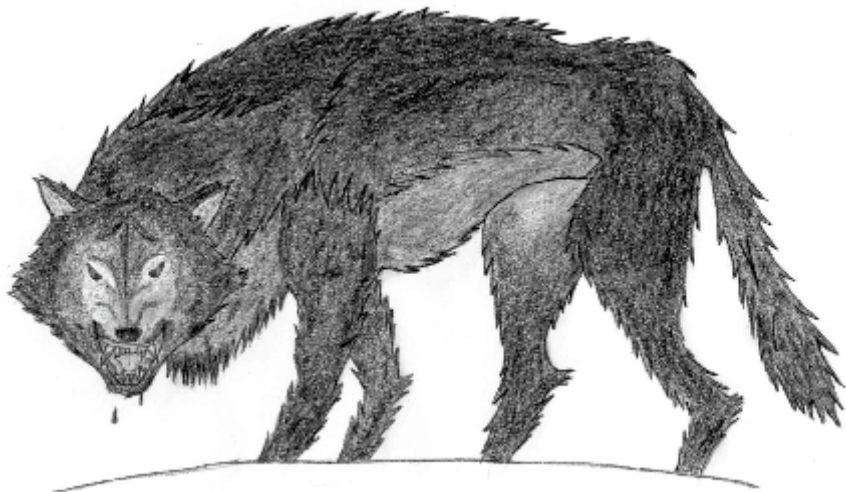
Anna Jonášová, 2.A

Severský válečník zemřel beze zbraně a beze cti. Proto se ocitá u posledního soudu. Místo, aby seděl ve velké Ódinově síni se svými druhy a nezapomenutelnými bojovníky.

Nor padl na kolena a naposledy vydechl. Nepřítelův meč se zabořil hluboko do hrudního koše a ukončil tak Vikingovo bytí. Nestalo se tak? Otevřel oči a spatřil jinou zem. Kde to jen byl? Ostré paprsky slunce mu bránily v rozhledu. Že by jen snil? Světlo vyhaslo stejně rychle, jako zalilo Fiskeho mladou tvář. Ležel na mramorové podlaze, z hrudníku mu stále trčel meč, který ukončil jeho smrtelný život. V popředí stál kulatý stůl z jasanového dřeva. Shora si ho měřily tři zamyšlené tváře. Byly to tváře božské. „Vítej u soudu.“ Přivítal ho medový mužský hlas. Hlas patřil nepochybně hlavě soudního procesu. Jemná mužova tvář středního věku se částečně schovávala za pocuchané pramínky havraních vlasů, tmavé oči působily měkce a moudře, jako pohled starce. „Bude muset svou bojovnost a statečnost prokázat.“ Ozvala se jedna z žen. Měla zlatavé vlasy s nádechem bronzu, její oči na mladíka povýšeně hleděly a bodaly po celém těle jako jehličí. Z druhé ženy vyzařovalo teplo a chlad zároveň. Levá tvář oplývala krásou života, rámovaly jí kadeře černočerných vlasů. Za to druhá tvář se skládala z cárů seschlé kůže a uhnílého masa, které se stále drželo lebky. Pravou tvář rámovaly sněhově bílé vlasy. V očích důlcích svítily smaragdy, působily jako hadí jed a mrazily tak intenzivně, že se padlý bojovník začal třást. Bohyně přistoupila a jedním pohybem paže vyňala meč z těla souzeného. Fiskem projela táhlá bolestivá křeč a chvíli sebou házel jako ryba na souši. Bohyně nejevily zájem o mladíkovu slabou chvíli, pohlédly na muže sedícího v popředí stolu. Muž naopak vyslal ke zmítajícímu soucitný pohled. „Nebude se vládce hněvat? Zkoušíte odvalu mladého chlapce, který bojoval do posledního dechu.“ Obě ženy si vyměnily nesouhlasný pohled. „To nic nedokazuje, řekněte něco Hel.“ Ozvala se zlatovláska. Hel si chladně přeměřila soudce a zavrčela. „Musím dát Freye za pravdu, Bojoval za sebe Forseti.“ Oslovený si hlasitě povzddechl, jelikož neměl šanci proti moudré bohyni mrtvých (Nebylo zrovna k užítku se stavět do cesty Hel). „Oznámím to Ódinovi, přeci jen bude chlapec po zkoušce bojovat za krále a světy.“

Bojiště se nacházelo na pusté planině, působilo chladně, ponuře a děsivě. Rozléhalo se tu pouze tísnivé ticho, žádný křik ani bolestný sten. „Tvé špatné skutky jsou hodny Garma.“ Sdělil mu Forseti pátrajíc v knize. Garm, po zaslechnutí tohoto jména se každému udělal v krku kynutý knedlík, zamrazilo

ho v kostech a pár vteřin měl na tváři tupý nezúčastněný výraz. Fiskeho reakce byla o něco horší. Kdyby ho byl Forseti, bůh spravedlnosti, nezachytil, byl by se sesunul na zem. Bůh mu do pravé dlaně vtiskl dýku s podlouhlou čepelí posetou runovým písmem. Poplácal ho po zádech, čímž mu vrátil dech, a ladně odkráčel. V ten okamžik se začala třást zem. To, co se zprvu jevilo jako kopeček se převalilo, setřásko ze sebe pár mrtvých těl a vydalo dunivé „CHRRM.“ Představte si obrovského vlka černějšího než tma v dolech trpaslíků, potřísněného krví svých obětí, s divokýma smaragdovýma očima hledícíma skrz vaši duši. Dlouhý růžový jazyk visel z tlamy tohoto tvora a omílal zarudlý kožich za chůze. To nemohu přežít. Pomyslel si Fiske zoufale. Poté si uvědomil, že je vlastně mrtvý. Zhluboka se nadechl a rozkročil se. Nemá šanci utéct, v této šedé pustině se může leda tak pokusit zahrabat pod zem. Přerostlý vlk si ani nepovšiml zbraně a sebevědomě zamířil proti ztracenému válečníkovi. Fiskeho tep nebezpečně stoupl, srdce pumpovalo rychleji a silněji než obvykle. Byl bez naděje, ale nebyl beznadějný. Mohl čelit Garmovi, ale rozhodně ho nemohl zabít. Začal litovat skutků z minulosti, zpytoval své svědomí, zatímco se k němu blížila smrt, která rozhodně není hodna válečníka. Mrtvý na rozcestí křečovitě

Albert Trbalík, I.A

svíral zbraň pevnější než jeho sebevědomí. Třásl se a hledal chyby, které natropil ve své minulosti. Jeho život byl krátký, ale i za tak krátký čas je možné převrátit ne jeden život. Zvláště on toho byl schopen, tak neznalý chlapec, který padl hned ve svém prvním boji. „Chceš padnout i v boji proti svým skutkům? Skutky minulosti tě provází léta a dnes tě dohnaly malý válečníku.“ V hlavě mu zvonil

známý hlas patřící starci, s výsměchem si ho dobíral. Rozhněván zpevnil postavu a máchl krátkým mečem. „Jsem připraven jim čelit.“ Zašeptal do větru.

Garm je zřejmě trpělivý protivník. Jazykem čistil mezery mezi čistě bílými tesáky, jeho krvavé sliny padaly do zašedlé hlíny a vsakovala je půda. Náš hrdina se rozhodl dále neotálet. „kdy může nastat vhodnější chvíle pro útok?“ Říkal si. Zadíval se do zářivých smaragdových očí nepřítele, do těch hladových a divokých očí. Rozeběhl se přímo proti nim, nedočkavě zasvítily. Fiske se nechystal skočit potvoře přímo do chřtánu, těsně před čelistí změnil směr a svezl se zády po měkké hlíně. Stačil přejet čepelí po jedné z mohutných končetin. Ozvalo se dunivé zavřčení a zem se lehce otřásla, když se tvor otáčel. To už mladík stál na nohou a byl připraven zasadit druhý úder. Ale tvor lstivě změnil postoj, cvakal zuby a přešlapoval na místě. Když se chlapec znovu pokusil otřít dýkou o přední končetinu, vlk otráveně zvedl tlapu a odkopl protivníka jako otravný hmyz. Fiske se zvedal i přes pýchání v boku, snažil se najít rovnováhu na kluzké hlíně. Garm začínal být nedočkavý, rozběhl se a jako hravé stěně drkl do válečníka, tím ho svalil na záda a pohřbil v krvi páchnoucí hlíně. Hned na to se Fiskemu něco zahryzlo do kotníku. Vlčí síla ho spolu se silným stiskem tesáků dostala zpět na povrch. Proč ho hned nesežere? Přeživší zareagoval vykopnutím, špička boty se zaryla do čumáku. Vlč hrozivě zachrčel a oči mu zaplály zeleným ohněm. Fiske stihl zkontrolovat svůj kotník, na kterém nepřítel zanechal krvavý otisk vlčích tesáků. Zkoumavě sledoval hněvivý pohled té bestie. Vlč se ani nepohnul, když chlapec nahmatal rukojeť dýky a vyhrabal se na nohy. Nemá smysl utíkat, bude mu čelit. Odrazil se od země a začal divoce útočit proti čelistem. Sekal do kůže, dásně a naposledy bodl do náprsenky. Ukázalo se, že se dýka zamotala do krví spleené srsti. Garm na nic nečekal, chňapl po válečnickovi a bez kousání ho spolkl.

Slyšel hlasy. „Není živý, nebojoval za možnost žít.“ Šuškal medový ženský hlas. „Bojoval za možnost být mezi svými.“ Doplnil naopak chladný hlas. „Chce bojovat za světy.“ Ozval se hlas mužský, vše znovu utichlo. Cítil teplo a vůni lesního dřeva. Oční víčka spleená ospalky se náhle odlepila. Ležel na podlaze z bílého mramoru, ocítl se znovu v soudní síni. Místnost osvětloval pouze rudý plamen ohně, za okny svítily hvězdy a měsíc v úplňku. Tři tváře si ho zkoumavě prohlížely, stejně zkoumavě jako ráno tohoto dne. „Musela jsem hodiny Garma přesvědčovat, aby ho vyplívl. Sud' spravedlivě Forseti.“ Vyjela jedovatě Hell a zmizela. „Těžká to volba spravedlivý.“ Freya též oslovila hlavu soudu. „Z vašich očí obzvlášť.“ Odvětil Forseti a povstal. Žena se zlatavými vlasy naposledy pohlédla do očí souzeného a stejně jako Hel zmizela. Fiske se s námahou vyšvihl do sedu a zapřel se lokty o zem. „Tvé skutky.“ Začal Forseti.

„Byly v podobě Garma. Jak sis všiml, vlk měl zprvu zájem jen o hru, neměl chuť se tě zbavit tak snadno a rychle. Ale útočil v tom momentu, co jsi se začal spírat a bojovat za svou cestu.“ Již opravdový válečník odpověděl lehkým příkývnutím. „I on soudil. Spolkl tě až poté, co si byl jistý tebou.“ Soudce sledoval hromadu papírů na jasanovém stolku. Jedním pohybem je všechny smetl do hladového ohně. Oheň hltal papír po papíru a rostl. „Čelil jsi skutkům zlým a dobrým. Prošel jsi skrz ně a očistil se.“ Na Fiskeho tváři se objevil překvapený výraz. „Neraduj se chlapče, nebyl to tvůj poslední boj.“ Forseti k němu natáhl rozevřenou dlaň. Chlapec ji ochotně přijal. „Toho jsem si vědom.“ Odvětil a s bohouvou pomocí se vyhoupl na nohy. „Není důležité bojovat za bohy.“ řekl Spravedlivý a přesunul svou ruku na rameno. „Zachráníš-li sebe, zachrániš i jiné životy, tak jsi zvolil.“ Fiske chtěl něco dodat, ale bůh ho nenechal. Zatlačil na lopatku a poslal mladíka přímo do chřtánu plamenů. Odsouzený spatřil náhlý záblesk světla a znovu se ocitl na podlaze, ale nebyla to mramorová podlaha. „Vítej hochu!“ silné ruce ho vyzvedly na nohy. Tentokrát nestál v soudní síni, ani na šedé pláni. Byla to hodovní místnost s nekončícím stropem. Byla to Ódinova síň pro padlé válečníky a válečnice. Stavěna z pevného dubového dřeva, zdobena zlatými ornamenty a výjevy z mýtů. Vůně pečeného masa vábila zrak i chuť, protáhlý stůl po okraje obložený jídlem a pitím byl jen o kousek kratší než délka celé síně. Válečníci a válečnice ho přijali s otevřenými náručemi. Hodovali, zpívali, smáli se a pili společně s ním do ranních hodin druhého dne.

Byly jeho špatné skutky tak nepatrné? Nespletl se v něm bůh spravedlnosti? Byla jeho odvaha hodna této síně? Fiske si nad tím dlouhá léta lámal hlavu. Bohužel neměl tu možnost odejít bez povolení nejvyšších a jeho propustka by strážné pobavila. Mnoho válečníku mohlo pouze snít o setkání s bohy, a navíc Forseti byl příliš zaneprázdňený bůh. Musel řešit zločiny, krádeže, vraždy, sňatky, pohřby.. nekončící seznam zákonných/nezákonných událostí vyžadujících pozornost Spravedlivého. Jedinou nadějí byl vládce světů, syn prvního z bohů. Ódin své věrné bojovníky pravidelně navštěvoval, připil jim na zdraví, přivítal nové přírůstky a rozloučil se chvalným proslovem plným díky. Náš hrdina doufal, že mu moudrý všeotec, zodpoví všechny jeho otázky. Nečekal dlouho na vládcův příchod. Bříšky prstů narážel do dřevěné desky stolu v hodovní síni. Před ním stál pořádný kus do zlatova opečené kýty a stříbrný pohár plný purpurové tekutiny. Netrpělivě vyčkával a očima probodával mohutné vstupní dveře z jasanového dřeva. Jeho druhové nejevili tolik zájmu o společnost nejvyššího z bohů, dělili se o své příběhy ze smrtelného života. Fiske byl vyzván povědět svůj příběh, ale neměl dost odvahy sdělit jim pravdu. Navíc byl velice mladý, když padl v boji. Jeho život byl krátký a neskrýval nic tak růžového jako kradené zlaté mince a nesčetná vítězství Jarla, tedy nejvyššího ve

Vikingské společnosti, vůdce. Na jeho otce padlo břímě vůdcovství a od Jarlova syna se očekávalo, že část té tíhy smete z otcových zad. Svůj úkol splnil zavčasu, ale jakým způsobem? To už se nikdo nedoví, díky hladovému ohni v soudní síni. Do místnosti vnikl zlatavý paprsek světla, dveře hlasitě zavržaly a do stavení vešel muž dřímající stařeckou holi. Byl chudě oblečen, skryt pod šedým pláštěm. Mí druhové se vymrštili ze sedadel. Po síni se rozléhalo vzrušené mumlání a šepot. Fiske pochopil jejich odpověď na starcův příchod a také povstal. Plášť vlál za čilé chůze moudrého poutníka. Přihlížející udržel na jazyku nevyslovenou otázku, ale jeho oči stále vysílaly zoufalou prosbu o pomoc. Stařec se náhle zastavil a otočil se směrem k čerstvému přírůstku. „Jakou otázku mi chcete položit mladý muži, jenž zoufale pátráte v mých očích?“ Fiske se podivil, jak lehce otázka vyplynula z Ódinových úst. „Chtěl bych položit otázku týkající se mé minulosti před životem posmrtným.“ Moudré oči pátraly v očích válečníka snažíc se porozumět. „Chlapče ty nevíš, proč tě Spravedlivý poslal do mé síně?“ stařec se pobaveně zasmál a ostatní s ním. „Papane.“ Fiske se zakoktal. „Nezasloužím si to místo.“ Sklopil poraženecky zrak k zemi. „Fiske, můj vnuk se dívá mnoha pohledy, vnímá a toleruje názory druhých. Bere v potaz všechny okolnosti, jež ovlivnily tvé jednání v minulosti a přiklání se k tvému rozhodnutí, ne k rozhodnutí druhých. Nepromarni svou šanci, nemusí ti být dána druhá.“ Vzal si slova moudrého starce k srdci a nadešlé dny trávil ve společnosti válečníků a válečnic, bojoval s nimi bok po boku do konce světů.

Poznámka:

Je těžké rozhodovat o vině či nevině. Každý má svůj jedinečný úhel pohledu, kterým nahlíží na svět.

Proč jsem zvolila Severskou mytologii? Nevnímám bohy jako všemocné hrdiny. Nevěřím, že mi dokáží pomoci. Jsou mocní, ale ne všemocní, nakonec stejně prohrají. Nekonají pouze dobro, dělají chyby, lidské chyby. Jejich moc nespočívá pouze ve fyzické síle a magické zbrani. Ódin je mocný pro svou moudrost a znalost run. Loki je vychytralý a jeho slova mazala med kolem úst mnoha posluchačům. Sigyn byla uctívána pro svou věrnost a schopnost najít dobré v tom, co všichni vnímali jako špatné. Všichni bohové nebyli dobří, ale také nebyli špatní. Freya soudila na první pohled, Thor jednal bez rozmyslu a Frey by obětoval vše pro lásku. Každý z nich zaplatil. Někteří platili, aniž by dělali chyby. Zvolila jsem Severskou mytologii, protože v ní vidím krutost i krásu, nespravedlnost i spravedlnost. Bylo mi líto, že se v dnešní literatuře nepíše o méně významných bozích Ásgárdu. Proto je tam Forseti, syn Baldra a vnuk Ódinův, bůh spravedlnosti.

Touha

Anna Horáková, 4.C

Když mraku zastesklo se býti s hvězdami -
jako to kvítí padá potají a ze spaní,
uloupil si kousek nebe
a sebe do něj dal.

Pak nic víc už nehledal.
Své hvězdy na dosah měl
a písničku jim za tmy z lásky pěl.

Dívka mladá na ně hleděla;
v očích měla třpyt.
Dlouho už to věděla -
že hvězdou jasnou
chtěla být.

Duše ale neodpouští -
nedovolí dívce víc,
než k hvězdám a mraku
měsíc přikreslit.

To snad jen snem pouhým bylo;
ten dal temnotě svit.
V jasné pak září dálné,
zraku byl teskně skryt.

Pak zas srdce její snilo,
když mrak s hvězdami
se temnou nocí navrátil.
A bilo -
všemi silami; aby
je měsíc rozjasnil.

A stále tam je a dlouho čeká -
a má v očích třpyt.
Štále touží hvězdou být.

Až přijde ta chvíle osudná;
až ji měsíc pozve k nim,
tam čekat budou klid a mír.
Tam srdce její vzbudí se.
Tam bude trocha naděje
- ta krása nezměrná.

Pak bude zářit
ta nejjasnější ze všech hvězd.
Již nebude trápit ji
žádný pozemský trest...
Tam ona bude jásat,
tam ji potká věčná
skvostná špása.

Beata Filipi, 1.A

Tajemný Prometheus

Kateřina Kavanová, 8.O

Byl jsem stvořen. Nevím kdy, nevím jak a popravdě vím, že nemám mozek, jenž by byl kdy schopný něco pochopit, nota bene mou vlastní existenci. Nevím, kdo jsem. Nikdy jsem se neviděl, ani jsem sám sebe neslyšel promluvit. Nevím, co si o mně myslí ostatní. Možná proto nejsem schopný pochopit sám sebe. Nevím, jak dlouho tu budu. Nevím nic, ale jednu věc alespoň odhaduji: nejsem jediný, kdo (o sobě) nic neví. Nechápaní nás samých je věc, kterou máme všichni společnou, takže možná, kdybych vám přiblížil svůj dosavadní "život", snad byste mohli aspoň vy najít smysl mé existence. Apak mi ji třeba vysvětlíte...

Jako každý jsem byl poskládan z malých kousků. Nevím, jak dlouho to trvalo. Možná devět měsíců? Odhaduji; tehdy jsem ještě moc nevnímal. V té době se o mně všichni hrozně starali; ne že bych si něco pamatoval, ale vybavuje se mi pocit, jenž mě tehdy obklopoval. Nadšení, nedočkavost, všechno tak, jak má být... nejistota, jestli bude "vědomí" probral hluk, obklopoval. Byl tu hrozný

Po nějaké době mě kterýs den, co den shon. Téměř nekončící. nahrnulo kvantum strojů. Byl jsem jejich jenom kvůli mně! Cítil jsem pro ně v jistém Ten pocit by mi dělal podvědomí neblíkalo Bloudili mnou, dupali a jsem nic říct, nikdo mě Slova jsem odposlouchal, vždy naprosto nemožné. Nabrali si je do tašek a pro lidi jako Prométheus, ale jemu jen vyrvávali játra. Mně vyrabovali všechno. Nepoděkovali, odešli a ani se neohlédli. Když už se setmělo a já vnitřně úpěl bolestí, stále jsem doufal, že se ještě objeví kousíček lidskosti, že alespoň někdo přijde docenit mě. Místo toho mě však odpojili, vypnuli, nechali mě umřít.

A brzy ráno mě opět vzkřísili, nechali mě nadějně doufat v kousek lásky a pochopení, pak mi znovu vybrali vnitřnosti, které mi v brzkých ranních hodinách pravděpodobně znovu dorostly jako Prométheova játra, a večer mě opět na pár hodin usmrtili. A to utrpení mi byli schopni způsobit jenom kvůli vlastnímu užitku. To jsem si uvědomil dnes, že pro vlastní potřeby jsou schopní přehlížet týrání, mučení i vraždu, využívat někoho bez snahy jej pochopit. A dnešní skon pro mě byl okamžik, který mne definitivně přesvědčil o tom, že se celý svět zbláznil...

Kdo jsem já, tajemný Prometheus?

Vždycky se ke mně uspěchaných lidí nebo střed, tušil jsem, že přijeli jsem, že mě potřebují, že smyslu nenahraditelný. dobře, kdyby mi v varování. Vtrhli do mě! mě to bolelo. Ale nemohl nikdy nenaučil mluvit. ale vyslovit je pro mě bylo Vyrvali mi vnitřnosti. odnesli pryč. Trpěl jsem

Ilustrace Veronika Bydžovská, 1.C

Minulost pro budoucnost

Tereza Hellerová, 3.B

Byl to jeden z těch chladných, vlhkých podzimních večerů. Cestu, po které Lenny šel, osvětlovala mdlá nažloutlá záře lamp. Listy na něj útočily ze všech stran a on si to užíval. Miloval podzim a pohled na barevné listy povalující se po zemi. Byla to pro něj doba největší inspirace. Proto také už týden každý večer vyrážel na procházku s kytarou zavěšenou na krku a brnkal si náhodné melodie v naději, že mu vítr přivane s listy i múzu.

Cesta vedla parkem, do kterého nikdo nechodil ani ve dne, natož v noci. Tím více byl Lenny překvapený, když se naproti němu vynořila zpoza stromu drobná postava.

Ta drobná postava ovšem jeho přítomnost nezaznamenala a následkem toho skončila připlácnutá na Lennyho kyteře. Postava zvedla vyděšeně hlavu a Lenny mohl pod kapucí zpozorovat velké zelené oči, malý nosík a jemnou linii růžových rtů.

„Jste v pořádku?“ zeptal se ve stejnou chvíli, kdy slečna vykoptala:

„O - omlouvám se,“ a odlepila se od něj.

Lenny si ji důkladněji prohlédl a údivem zvedl obočí. „Liso?“

Dívka naklonila hlavu a také si ho prohlédla. „Lenny?“

Oba se nevěřičně zasmáli.

„Myslela jsem, že tě už neuvídím. Vždyť víš - po tom, co se tenkrát stalo...“

Lennymu z tváře zmizel úsměv. „Jo. Taky jsem nečekal, že na tebe ještě někdy narazím.“

Chvíli bylo trapné ticho, které Lenny prolomil otázkou: „Co tě přivedlo zpátky?“

Lisa nevzrušeně odpověděla: „Moje máma umřela. Přijela jsem na pohřeb.“

„To mě mrzí.“

Lisa pozvedla jedno obočí. „Vážně? Ty si nepamatuješ, že na mě celý dětství kašlala a radši se utápěla v lahvi? Přijela jsem jenom proto, že by na pohřbu nikoho neměla a to mi nepřišlo správný.“

Lenny chápatě pokýval hlavou. Pámatoval si, že Lisina matka byla příšerná ženská. Věčně byla opilá a Lisu mlátila za každou malichernost.

Zafoukal vítr a Lenny se otrásl zimou. „Hele nechceš zajít ke mně? Můžeme si popovídat a dát si třeba čaj.“

Lisa se na něj skepticky podívala. „Od kdy ty piješ čaj?“

Lenny se smíchem zvedl ruce, jako že se vzdává. „Fajn, tak si můžeme dát víno. Spokojená?“

Lisa přikývla a společně se vydali k Lennymu do bytu, který byl jen kousek od parku.

Když vešli do bytu, Lenny rychle odložil kytaru a začal sbírat papíry s notami a rozepsanými písničkami, které se váleli úplně všude.

„Koukám, že ses nezměnil,“ poznamenala Lisa, když se usadila na gauč a rozhlédla se po chaosu, jenž okupoval celý byt.

Lenny to nekomentoval a rovnou radši otevřel láhev s vínem. Povídali si o tom, co se s nimi po střední škole stalo. Dozvěděl se, že se Lisa stala velmi ceněnou návrhářkou v jedné módní firmě, není vdaná a má doma tři kočky. Oba se však záměrně vyhýbali všemu, co souviselo s dobou před maturitou a Lisiným odchodem z města.

Když otvírali už třetí láhev, konverzace začala zabíhat do nebezpečných míst.

„Víš,“ začal Lenny a jazyk se mu pletl, „nechápu proč jsi musela odejít.“ Vstal z pohovky a začal přecházet po místnosti. „Vím, že to pro tebe bylo těžký,“ podíval se na Lisu, „ale pro mě taky.“

Lise na tvářích vyskočily temně rudé fleky. S prásknutím postavila skleničku s vínem na konferenční stůl a došla k Lennymu. „Tak pro tebe to bylo těžký?!“ Zabořila mu ukazovák do hrudi a pokračovala: „To já jsem musela tím vším projít! Tys akorát přihlížel.“

To Lennyho pořádně namíchlo. Nečekal, že se večer s jeho někdejší láskou ubere tímto směrem. Ale na druhou stranu - co jiného mohl čekat. Tohle byla nedokončená sloka jejich životů, melodie bez konečného tónu.

Odstrčil její ruku a zamračil se. „Já že jen přihlížel?! Myslíš, že jsem to s tebou neprožíval? Že mě málem nezabilo vidět tě tak?“

Lise se leskly oči slzami. Odvrátila od něj pohled a rukama si projela vlasy.

Lenny ale ještě neskončil. Bezmála dvacet let užírání, neustálé přítomnosti pocitu viny a zadržovaného vzteku se v něm teď nahromadilo. „Ale to tebe nejspíš ani nenapadlo. Nikdy jsi nebrala v potaz moje city - ani ty, které patřily tobě. Prostě ses rozhodla, že si to necháš vzít a že mě opustíš. Prostě ses sbalila a jako sobecká mrcha utekla!“

To už bylo na Lisu moc. Zbrunátněla ve tváři ještě víc, napřáhla se a vrazila Lennymu takovou facku, až se mu stočila hlava ke straně.

Ztěžka oddechovala a po tváři jí stékaly slzy, které už nedokázala zadržet. „Všechno jsem to dělala pro tebe!“ zakřičela na něj a svezla se na koberec. „Šla jsem na ten potrat kvůli tobě.“

Lenny na ni v šoku zíral a nechápavě kroutil hlavou.

„Nechtěla jsem, aby nám to zničilo budoucnost. Myslíš, že kdybychom měli dítě, stal by ses tak úspěšným muzikantem? Že bych já měla kariéru,

jakou mám teď?“ Popotáhla a rychle si setřela slzy z tváří. „Rvalo mi to srdce - to, že jsem si nechala vzít naše dítě, i to, že jsem tě opustila -, ale musela jsem to udělat. Kdybych to neudělala, oba bychom si to teď vyčítali.“

Jak ji Lenny pozoroval - na zemi u něj v obýváku, s uszlenu tváří a třesoucím se spodním rtem -, došlo mu, že má pravdu. Nikdy by nevedli životy, které vedli teď. Kdyby měli dítě, Lisa by nešla na vysokou a nestala by se z ní návrhářka, on by neskládal hudbu a nejezdil by na turné...

„Ale byli bychom spolu,“ dostal ze sebe ochraptělým šepetem a klesl k ní na podlahu. Uchopil její tvář do dlaní, setřel palci slzy a zahleděl se jí do očí. „Vím, že minulost nemůžeme vzít zpátky, ale...“ Na chvilku se odmlčel a přemýšlel, jak to nejlépe vyjádřit. „Liso, já tě miloval. Tak moc jsem tě miloval.“ Lehce pozvedl koutky v nepatrném úsměvu. „A pořád tě miluju.“

Lisa doširoka rozevřela oči a hleděla na něj v němém úžasu.

„Komu myslíš, že jsem psal všechny ty písničky? I když jsi odjela, nedokázal jsem na tebe zapomenout.“

Lisa zavřela oči a rty se jí protáhly v něžném úsměvu. „Taky jsem na tebe nedokázala zapomenout - ani jsem nechtěla.“ Otevřela oči a položila ruce na jeho. Naklonila se k němu a přitiskla své rty k Lennyho.

Když se od sebe odtáhli, věnovali si pohled, který vše odpouštěl a zároveň vše sliboval. Lenny se k ní znovu sklonil a znovu ji láskyplně políbil. Facka ho ještě páčila na tváři, ale nemohl se ubránit úsměvu.

Alena Blažková, 1.A

Rozum, cit a pár autodílů

Kateřina Kavanová, 8.O

Utíral jsem si ruce od motorového oleje do hadru, který byl ještě špinavější než moje prsty. Vůbec poprvé jsem si toho všiml. Zdálo se mi to hloupé. Tak hloupé, že hloupější by mi přišlo už jen s tím přestat a zahodit ten kus látky, jenž se mnou byl v servisu od nepaměti, do koše.

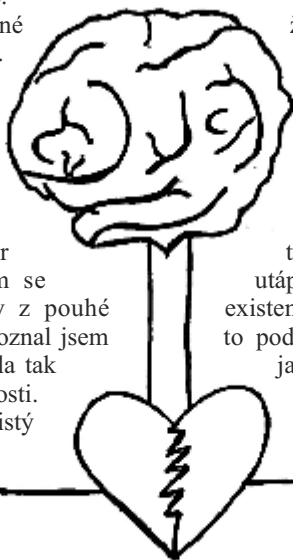
„Tak já už půjdu, jo? Jestli ti to teda vopravdu nevadí...“ Čestmír, automechanik, s nímž jsem vedl malý autoservis, se mi ten den automaticky připomínal, že by si přál odejít dříve a spolu s tím se ujistiťoval, že mi to nevadí. Kdybych neměl tak melancholickou náladu, která mi zabraňovala vnímat problémy přítomnosti, byl bych se už rozčílil. „Jasný, jen jdi. A užij si to! Stejně už budeme zavírat, přijede jedno auto s rozbitým stěračem, to zvládnú sám.“

„Díky, seš fakt kabrňák! Tak zítra,“ rozloučil se a rozepínaje si zip pracovní kombinézy, zmizel v šatně.

Vedli jsme stejně smutné rodinných důvodů“. sen, z něž se stala po záchrana, a časem rutinu. Čestmír v sobě šipky. Ty se hrály každý Proto tak spěchal, jsem si, že jsem mu ani mě to. Jednak byl Čestmír než šipky, druhak jsem se Neměl jsem nic, co by z pouhé

Dovnitř vjelo auto, poznal jsem slychal. Podlaha se chvěla tak zavrtal do své trudomyslnosti.

„Haló?“ ozval se nejistý

životy, oba „staří mládenci bez Autoservis, to byl klukovský bídném výkonu u maturity bledl, až se změnil na běžnou alespoň rozvinul vášeň pro druhý den v nedalekém pajzlu. dneska měli turnaj. Vzpomněl nepoprál, ať vyhraje. Netrápilo tragéd, jemuž by šlo cokoliv lépe utápěl v lítosti nad svým osudem. existence udělalo žití.

to podle zvuku, který jsem tak často jako již tisíckrát. Ještě více jsem se

ženský hlas. To mě zaujalo,

Klára Křivská, 2.B

protože k nám jezdili odjakživa jenom muži. Zvedl jsem se a vydal jsem se za hlasem. Auto byl populární, ale ničím výjimečný model, jakých bylo na silnicích mraky. Upravovali jsme jej tolikrát, že pro mě přestal být jakkoliv zajímavý. Zato jeho řidička, ta mě uchvátila. Byla to ta nejkrásnější dáma, jakou jsem kdy viděl! Uvnitř sebe jsem cítil, že to žena, na níž jsem celý život čekal.

Když mě spatřila, usmála se. „Dobrý den, viděla jsem vycházet pána s taškou, tak jsem myslela, že jsem popletla datum, a pak jsem se podívala, kolikátého je, a došlo mi, že jsem to nemohla splést, ale pak mě napadlo, že jsem si neobrátila kalendář, tak jsem se znovu lekla...“ Docela drmolila a energicky u toho máchala rukama, že být na jevišti, bylo by to prohlášeno za patos. A já bych přesto aplaudoval ve stoje.

„Dobrý den, jste tu naprosto správně. To byl jen kolega, dnes musel jít dříve. Tak se na to podíváme. Psala jste, že vám hapruje stěrač, že ano?“

„Ano, vůbec nereaguje, když zmáčknu páčku.“

„To si dost dovoluje...“ Pronesl jsem rádoby rozčarován ze stěračova chování.

„Má hrozně způsoby, tenhle stěrač!“ Chtěla napodobit mé rozzlobení, ale cukaly jí koutky.

Znovu jsem pohroužil ruce do útrob automobilu, jenže tentokrát to nebylo za ticha. Pociťoval jsem nevysvětlitelné nutkání ne mluvit, ale hovořit. Hovořit s ní! Její hlas – to byla melodie!

Uběhla asi hodina, než jsem stěrač vrátil do perfektního stavu. (Pouze ve snaze obhájit kvality našeho autoservisu, nejsem-li okouzlen takovou ženou vedle sebe, trvá mi to mnohem kratší dobu.) Tu jsem si ale uvědomil tu hroznou věc: jakmile má skvěle fungující automobil, odjede mi v něm a možná už se nevrátí! A přestože jsem z jejího chování vůči sobě vycítil jisté sympatie, nesebral jsem odvalu ji někam pozvat. Proto jsem využil momentu, kdy jí zapípal telefon a ona se začala přehrabovat v kabelce. Rychle jsem přestříhнул kabel u blinkru, čímž jsem tento vyřadil z provozu.

„Prosím vás, jak dlouho to ještě bude trvat?“

„Už je hotovo,“ zahlásil jsem.

Smutně se na mě usmála a pravila „Škoda... Na druhou stranu, už bych měla být někde jinde.“

„Třeba se ještě někdy uvidíme,“ mrknul jsem na ni.

„To je to auto takový křáp, nebo si myslíte, že já jsem tak špatná řidička?“ Zažertovala.

„Spíš já jsem tak špatný automechanik.“ Zavtipkoval jsem nazpátek.

Nasedla, nastartovala, zapnula stěrače. Fungovaly skvěle. „Ne, opravář jste zdatný!“ Vycouvávala a nechala stažené okénko. Následoval jsem auto až na plácek před servis. „Skvěle jste vyjela, takže řidička jste bravurní!“ Abych svůj argument podpořil, zatleskal jsem jí.

Začervenala se a odpověděla mi, že se tedy určitě uvidíme, až jí z toho křápu odpadne blatník. Pak odjela. Díval jsem se za jejími zadními světly a mával jsem.

Právě zadní světla jsem jí vyřadil z provozu, když přijela s tím nefungujícím blinkrem. Dělal jsem hrozně překvapeného, ale celé dny jsem přitom chodil v čisté kombinéze, v kolínské jsem se málem koupal a každou chvíli jsem kontroloval, zdali její vůz neodbočuje k našemu autoservisu. Nakoupil jsem květiny, kterými jsem vyzdobil fádňi prostory, aby se u nás mohla cítit dobře. Čestmír se mým designérským snažením zpočátku bavil, ale jakmile jsem chtěl v rámci „renovace“ vyměnit jeho expozici plakátů, které sbíral od 15 let, za kopie pár Monetových obrazů, řekl mi, že mi „mrsklo“. Celý den jsem jím tedy pohrdal, protože primitiv, co při šipkovém klání trefil dvakrát zed' a teprve na poslední pokus terč, nemohl porozumět mému srdci, srdci romantika.

Tomu totiž rozuměla pouze ona! Jako další přijela na výměnu autorádia. To samozřejmě neprestalo fungovat jen tak samo od sebe.

„Nevím, jestli jste moje oblíbená zákaznice, protože sem jezdíte tak často, nebo protože mi je s vámi tak krásně!“ Tou větou jsem ji uvítal, sám jsem se nad svou odvahou udivoval. Zřejmě jsem tak dlouho vdechoval silnou vůni kolínské, až mi to částečně zatemnilo smysly.

„Já už si říkám, že to musí být osud!“ vystoupila ladně z auta. „Koukám, že dneska tady máte Renoira. Vskutku krásné!“ Došla k mojí „galerii“, již jsem vždy na její počest obměnil.

„Ano, děkuji. Jste jediná, kdo umí ocenit, že se z tohoto šosáckého hnízda snažím vytvořit důstojný prostor pro člověka.“

Usmála se na mě. Vrátila mi chuť do života. Víru, že bytí není zbytečné. Takže než odjela, po minutách hluboké konverzace, pojistil jsem si její návrat poškozením předních světel.

Dny plynuly a moje oblíbená řidička se neukázala. Začal jsem pochybovat, že jsem jí ty přední světla rozbil dobře. Bez předních světel totiž nemohla jezdit. Jistě už to musela zjistit. Ale nevolala, ani nepřijela.

Čestmír se mi smál, vítězoslavně strhal všechny Monety i Renoiry a dal tak opět prostor svému preferovanému „umění“.

Když mě bytí bez ní bolelo tak moc, že jsem myslel, že mi pukne srdce, a umiňoval jsem si, že příště jí propíchám všechny pneumatiky, aby mi už nikdy neujela, uviděl jsem známou karoserii a kola, jejichž konec jsem plánoval, a světla, která byla ve stavu, že na autě klidně ani nemusela být. Radostně jsem se rozeběhl k vozidlu. V hlavě se mi točil nespočet frází a vět. Byl jsem připraven vyznat se jí ze všeho. Říct jí, jak ji mám rád, co pro mě znamená, jak mi chyběla...

Z vozu vystoupil muž. A k mému ještě většímu překvapení i dvě malé děti.

„Dobrý den, žena mi říkala, že jí přestaly svítit světla, že musí do servisu. Ona měla poslední dobu problémy s autem v jednom kuse, chudinka. Tu stěrač, tu blinkr, pak autorádio a nakonec i světla!“ Postřehl v mé tváři zklamání. „Já vím, světla opravujete pořád, je to pro vás už asi krapet monotónní...“ Zněl omluvně.

Malá holčička se držela tatínka za ruku a nedůvěřivě si měřila okolí. Chlapeček, trochu starší, měl oči přilepené u Čestmírovy sbírky.

Vzal jsem si vercajk a šel se věnovat autu. „A co že paní nepřijela sama?“

„Roznemohla se jí teta. Taková stará fúrie, ale žena na ni nedá dopustit, tak za ní jela. A my jsme si řekli co?“ Otočil se k malé holčičce.

„Že maminku pšekvapíme a to autíčko jí oplavíme!“ Zažblekotalo děvčátko.

Pán ji chválil, jako by zamezila šíření Covidu-19.

Všechny tři jsem je nesnášel. Kradli mi mou vyvolenou a ani trochu se za to nestyděli. S opravou jsem byl až nezvykle rychle hotový. Tentokrát jsem do vybavení auta nezasahoval víc, než by bylo třeba. Bral jsem to jako rozchod, jako zradu z její strany, a tudíž si nezasluhovala, aby ji ke mně „osud“ znovu zavedl. Předklonil jsem se a zkusil, zda světla fungují. Když se rozcházíme, musím aspoň zachovat úroveň a charakter.

Ti Satanovi poslové mi poděkovali, těšili se z toho, jakou bude mít maminka radost z „oplaveného“ auta a odjeli.

Zůstal jsem v dílně sám a byl jsem tak smutný, že mi na to ani nestačí písmena.

Květiny pomalu vadly a já jsem byl tak paralyzován depresí, že jsem se neměl k tomu, abych je vyhodil. Čestmír byl zase až moc velký ignorant.

„Nechceš jít dneska se mnou na šipky? Prospělo by ti to. Je to ohromně zábavný.“

Pokrčil jsem rameny.

„No, kdyžtak víš, kde jsi vítanej.“ A odešel.

Nikdo mě nechtěl. Ona mě zradila a Čestmír mě chtěl na šipkách jenom proto, že potřeboval, aby s nimi hrál ještě větší začátečník, než byl on sám.

Potmělý prostor servisu byl najednou ozáren párem světél. Okamžitě jsem tu září poznal, takhle přece mohla svítit jen světla, která jsem spravoval já! Rozbušilo se mi srdce, když skutečně vystoupila ona. Ale musel jsem zůstat uražený, abych nepůsobil jako snadno dostupný. „Dneska bez rodinky?“ Řekl jsem chladně.

„Já jsem sem chtěla zajet sama, ale tetě se udělalo špatně. Jak jsem mohla vědět, že mě budou chtít takhle překvapit?“ Zněla zoufale.

„Proč jsi mi neřekla, že nejsi svobodná?“

„Neptal ses. A navíc jsem myslela, že jsem to já, kdo je tu zamilovaný, ne ty!“

„Já jsem do tebe tak zamilovaný, že víc už to nejde!“

„Já tě mám tak ráda, že jsem si urvala blatník, abych sem za tebou mohla přijet!“

„Ty... Ty jsi si kvůli mně urvala blatník?“ Nevěřil jsem svým uším. Vše bylo zapomenuto. Jakékoliv provinění bledlo v porovnáním s tímto nezvratným projevem lásky. Sám jsem jí ale o svých vrtochách neřekl, protože jsem si pamatoval, jak jednou řekla, že to musí být osud, a chtěl jsem jí nechat tuto domněnku. Navíc jsem se bál, že by mi vystavila účet za opravy.

„Ano! Nejprve jsem brala jako znamení, že sem vzali to auto za mě. Ale pak jsem našla pod sedadlem zapadlé tohle...“ Vytáhla několikrát přeložený obrázek „Imprese“. Nosil jsem ho v kapse ze sentimentální vzpomínky na naši velkou lásku. Zřejmě mi musel vypadnout, když jsem zkoušel ta světla. „Došlo mi, že nemůžu rozbít rodinu, ale musím ti alespoň říct, co k tobě cítím. A teď mi sprav ten blatník, prosím.“

Opravoval jsem. Opravoval jsem ještě pomaleji než kdykoliv dřív, přestože jsme oba mlčeli. Ona se zřejmě smířovala s tím, že mě vidí naposledy, že jsem zakázané ovoce. Já sprádal plán, jak si ji udržet.

„Hotovo.“

V očích měla slzy, když mi děkovala. „Bylo to od osudu tak krásné, dopřát mi všechny chvíle s tebou!“

„Proč dělat definitivní rozhodnutí? Co kdybychom to nechali na osudu? Když se ti auto opět rozbije a budeš sem musel přijet, budeme to brát jako znamení, že máme být spolu?“ Hrozně jsem ji miloval. Tak moc, že jsem jí povolil brzdy, aby se musela vrátit. Ne moc, jenom trošku. Neměl jsem v úmyslu jakkoliv přispět k jejímu ohrožení. Jen jsem potřeboval, aby byla poškozena nějaká nezbytná součástka. Čím nezbytnější, tím rychleji to zaregistruje a tím větší váhu tomu bude přikládat.

„Dobře, souhlasím. Pokud by si to vyžádal osud, tak bych musela poslechnout.“

„Mám tě moc rád!“

„Já tě taky mám moc ráda! A pokud mi dá osud znamení, budu jen s tebou!“

„Miluji tě!“

„Já tebe taky. Od svého manžela a dětí ale sama od sebe nikdy neodejdu. Nemůžu. Nechci.“ Smutně se na mě usmála, nasedla do auta a zmizela za rohem. Pak už jsem jí nikdy neviděl. Asi jsem ty brzdy povolil moc. Moc málo.

TA VYVOLENÁ

Jiří Hlaváček, 3.O

Když zavřu oči
a vidím krásu,
mám se snad mračit
a doufat v spásu?
Vždyť každý něco dokáže,
byť nikdo nám to nepřikáže.

Dak se však probudíš
a ráno vstaneš,
tělo sprchou nabudíš
a plotnu vzplaneš,
horlivě pracuješ
a támhle stojí
žena, jež miluješ
mateřskou chvojí.

Jdeš jiným směrem,
však ona tě táhne
již s vodoměrem,
bojuješ, nedosáhne.
A i s tvým věkem
ta žena tu je,
s výplatou a věnem,
či s trapným ne,

Kouká ti do očí
a má v nich strach,
že život uskočí
a zbude ti prach.
Však věří ti nade vše,
i když ty ne,
táhne tě přede vše,
chrání ti svět.

Tohleto píši
již třetí den,
však stále nevím,
jak poděkovat jen.
Ano, tys poznala,
tahle je pro tebe,
život jsi mi dala
a vdechnu tě do nebe.

Anežka Hradcová, 6.O

Letní brigáda v cukrárně

Viktorie Rešlová, 7.O

Představa celých prázdnin strávených na letní brigádě v cukrárně, kterou Markovi zařídila jeho teta, se mu vůbec nelíbila. Celou situaci pokládal za nesmírně trapnou, protože práce v cukrárně mu připadala hrozně holčičí a nejradši by nabídku odřekl. Jenže bohužel neměl jinou možnost, protože musel rodičům zaplatit opravu auta, které naboural, když jel domů od kamaráda. Jeho neschopnost si brigádu zařídít sám a najít si jí včas, ho tedy dostala až sem, do cukrárny na náměstí vesnice Kozohrádky.

Brigáda mu od začátku připadala směšná a modlil se, aby jí už byl konec. Pět dní v týdnu strávených v bývalé komunistické cukrárně bylo pro Marka opravdu peklo. Klientela se tedy skládala převážně z důchodců lpících na turkovi s indiánkem, a malých dětí s upatlanými desetikorunami žádajících o jeden duhový pendrek. Aby toho neměl málo, šéf cukrárny byl pan Vladimír Smirnov, ruský bývalý lékař ve středním věku, který se do vesnice přistěhoval kvůli manželce Editě, kamarádce Markovy tety Květy. Marek ho ze srdce nenáviděl a měl dojem, že tento pocit byl vzájemný. Smirnov v cukrárně nebyl pořád, ale každý pátek přišel na kontrolu. Proto Marek nenáviděl pátky v práci, Smirnov totiž vždycky Markovi vynadal za každou věc, kterou udělal. Říkal:

„Marek, ty idiot, ty prodal jen dvacet dortů!“

Pan Vladimír by Marka nejradši vyhodil. A možná k tomu měl pádný důvod...Marek totiž často rozléval kávu, dorty bral rukama, nepamatoval si objednávký, neznal názvy dortů... Zkrátka práce v cukrárně nebyla nic pro něj a jak pan Smirnov, tak teta Květa a i Marek věděli, že cukrárně nedělá moc dobrou reputaci. Naštěstí (nebo možná naopak) ho vyhodit nemohl, protože jeho manželka Edita byla nejlepší kamarádka tety Květy a Smirnov byl vůči své ženě tak trochu podpantoflák. Zatímco Smirnov byl tady podpantoflák vůči své ženě, Marek se zase cítil špatně vůči tetě Květě. Zařídila mu práci a o Markovi se nedalo tvrdit, že by byl zrovna šikovná obsluha.

Celý červenec však voda a než se nadál, byla už osmnáctého srpna Marka otužovací rituál ve sprše, zdržet úlevných výkřiků:

„Aaaaah, brrrr...
Hahah!“

K snídani si dal kterou mu zabalila s sebou. Byl už opravdu paní Kristýna s tunou cukru a másla mu cukrárny.

Den uběhl rychle. V 17:20 se podíval na hodiny a v duchu si zajásal: „Tyjo, tak už jen čtyřicet minut a pádím odsud!“

Jeho radost však rázem pomínula, když se otevřely dveře a dovnitř se nahnulo rozvalité tělo Vladimíra Smirnova. Marek si hned uvědomil, že je Pátek.

„Dobry deen, Marek. Taak co, jde to doobře?“ zeptal se Smirnov svým ruským přízvukem. Marek znervózněl.

„Eeeh.. Ano, pane. Dnes máme výdělek 15 000 korun,“ odvětil.

„No krásné! Jakto, že ty nemít čepici?“

Pan Smirnov totiž trval na tom, aby všichni zaměstnanci nosili firemní kšilt, na kterém byl

Markovi nakonec utekl jako půlka srpna. V pátek ráno vzbudil tátův obvyklý ranní kdy se táta prostě nemohl

Kurňa! To je studený!

zase zbytek krémové rolády, cukrářka Kristýna včera přesycený této letní práce a krémy lezly už i ušima. Sbalil se tedy a vyrazil do

Ilustrace Eliška Grácie Veselá, 1.C

obrázek dortu. Markovi strašně vadil, byl příšerně dětský, potila se mu v něm hlava a navíc mu na jeho šišatou hlavu vůbec neseděl.

„Omlouvám se, zapomněl jsem ho doma, mamka mi ho musela vyprat,“ omluvil se Marek.

„No dobra... Ale příště, ty blbec, si ji vezmeš, i kdyby byla ještě mokrá!“

Panu Vladimirovi zrudlo čelo a bylo vidět, že v sobě drží vztek. Marek šel radši rychle obsloužit zákaznici, aby se vyhnul dalšímu rozhovoru s Vladimírem Smirnovem.

„Dobrý den, co Vám mohu nabídnout?“ zeptal se Marek.

„Ten čokoládový dort...je bez buráků? Nevzala jsem si brýle a nemůžu přečíst cedulku. Mám totiž alergii na arašídý,“ zajímala se paní.

„Eh, ano, je... snad,“ zamumlal si Marek. Nebyl si jistý, ale byl z Vladimíra tak nervózní, že mu teď prostě nešlo přemýšlet. Navíc, pomyslel si, kdo by dával do čokoládového dortu arašídý.

Marek jí tedy přinesl dort a popřál dobrou chuť. Konečně si na chvíli oddechl a začal uklízet, protože už zbývalo pouhých dvacet minut. Když otíral vitrínu, cukrárnou se roznesl strašný kašel. Marek zvedl oči a uviděl dámu, rudou jako rajče, jak se dáví a napuchá jí krk. Rozběhl se za ní a ptal se:

„Jste v pořádku? Co se děje? Chcete vodu?“

Šel rychle pro sklenici vody a cestou k pultu zahlédl nápis na cedulce u čokoládového dortu: ČOKOLÁDOVÝ DORT S ARAŠÍDOVÝM KRÉMEM. Polilo ho horko. Co teď? Do místnosti se přiválil šéf a začal nadávat:

„Co se díte? Marek, co ty udělat?“

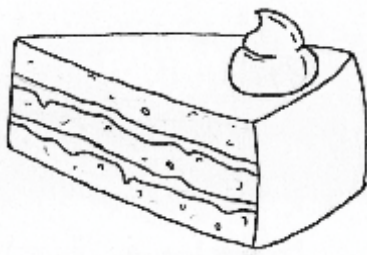
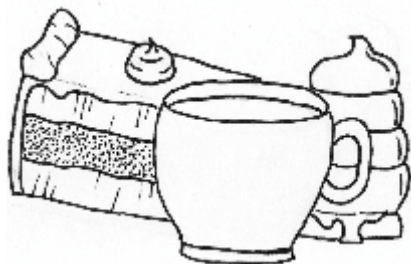
„No... já...“ v cukrárně panoval zmatek a panika. „Já jsem... ta paní... Dal jsem jí arašídový dort a ona má alergii... Já to nevěděl... Ona... Pomoc!“

Vladimír Smirnov se naježil a zhluboka se nadechl. Nosní dírky se mu roztahovaly a líce měl rozpálené doruda, z očí mu šel strach. Napjal ramena, natáhl paži a svou obrovskou dlaní s prsty ozdobenými masivními zlatými prsteny, které se zařezávaly do jeho tučných prstů, vlepil Markovi pořádnou facku.

„A ven! Ať už tě nenapadnout sem niekdy vkroočit! Ty exot!“ zařval Vladimír Smirnov na Marka.

Marek rychle popadl všechny věci a vysprintoval z cukrárny. Jak by ho napadlo, že během 10 minut se jeho den otočí o sto osmdesát stupňů. Hlavou se mu honilo nesčetné množství myšlenek: Co teď? Budou mi stačit peníze na opravu auta? A co teta Květa? Bude strašně zklamaná! A celé rodině jsem udělal ostudu! Teď nás budou celé Kozohrádky pomlouvát! A ta paní! Snad není mrtvá...? A pan Smirnov... Achjo...

Ačkoliv byl Marek teď k smrti vyděšený a srdce mu bušilo ostošest, celá situace s letní brigádou v cukrárně na náměstí ve vesnici Kozohrádky mu přišla ohromně komická. Facka ho ještě páčila na tváři, ale nemohl se ubránit úsměvu.

Zuzana Vlasáková, 1.B

Psaní a čtení – dříve, dnes, zítra

Eva Svobodová, 6.O

Jazyk a s ním neodmyslitelně spjaté písmo.

Nástroj komunikace, bez kterého si život lze jen stěží představit. Dnes se podíváme do minulosti, přítomnosti i budoucnosti.

Vzpomínáte si ještě na doby pohádek na dobrou noc? Já dost živě. Byl to každodenní rituál, bez kterého jsem si neuměla usínání představit. Dokonce si přesně pamatuji, jaké knihy mi byly předčítány. Nikdy jsem při příběhu neusnula, protože jsem byla zvědavá, jak to dopadne. Říkám si, jaký vliv to na mě mělo... Myslím si, že dost velký. Když totiž pootočím hlavu doprava, vidím tam komínky přečtených knih, které jen čekají, až budou vráceny do knihovny a až je nahradí jiné.

Čtení mi zůstalo. A večerní rituál také.

Každý má motivaci ke čtení jinou. Mě například baví číst fiktivní příběhy, protože vím, že to je dobrodružství, které v reálném světě nelze zažít. Další čte příběhy z prostředí, kde vyrůstal, protože na to místo rád vzpomíná. Někdo se prokousává knihou z povinné literatury, aby přežil maturitní kánon. Zkrátka motivace se různí. Čtenář ale nevidí benefity, které mu čtení přináší. Chtě nechtě si rozšiřuje slovní zásobu, upevňuje si správnou stavbu vět, odpočine si nebo se může dozvědět nové informace. Navíc kniha většinou odradí rušivé elementy - osoby snažící se navázat plytkou konverzací. Vždyť to je přece naprosto báječné! Tolik užitečných výhod za prakticky nulovou námahu! Musím se tedy ptát sama sebe, proč je kolem mě tak málo pravidelných a vášnivých čtenářů? Proč nejsou stoly a židle v obležení mých vrstevníků se zabořenými nosy v knihách?

Musím se přiznat, že jsem si na internetu i vyhledala několik průzkumů na toto téma. Studie (s téměř 5300 účastníky) prováděná na Nebraské univerzitě v USA odhalila, že zhruba 82 % studentů ve věku 15-22let nepřečetla žádnou beletrii v předcházejících dvou semestrech. Tento jev můžu pozorovat ve svém okolí poměrně snadno. Fakta, která mě ale zarazila, byla, že děti na základních školách jsou (nebo alespoň byly v 80. letech minulého století) na tom o dost lépe (podle americké studie Franka Whiteheada z roku 1977 děti ve věku 10+ let přečtou průměrně 3 knihy za měsíc). Vděčí za to pravděpodobně tomu, že ještě nemají telefony, které právě u teenagerů způsobují pokles počtu aktivních čtenářů. Naprosto chápu, že po náročném dni mnoho lidí zvolí jinou alternativu než učená slova. Mnohem snadnější je opravdu se "vypnout" a jen pasivně projíždět Instagram s nadějí, že tam člověk najde něco zajímavého. A je vcelku jedno, jestli to je sledování videí nebo prohlížení fotek kamarádů či slavných osobností. Mozek si odpočine a nic ho nezatěžuje. Člověk tak stráví několik příjemných minut nebo hodin a pak jde spát s hlavou plnou náhodných faktů o světě a citátů od lidí, kteří je ani sami nevyšlovali.

Pokud bychom se zaměřili na zdroje k referátům, které studenti tvoří, bylo by nám jasné, že osoba s hlavou v oblacích, psychicky stále ještě nerozhodnutá, nevyrovnaná a nestabilní, trápící se strastmi a radostmi života, nebude svůj čas trávit listováním

v Ottově slovníku naučném. Navíc lidská lenost nezná mezí. Raději proto naukáte do vyhledávače několik hesel a již se vesele vezete na vlně rychlého připojení, které vám zaručí okamžitý přísun informací, po nichž bažíte. A to na popularitě knih moc nepřidává.

Bude tedy v budoucnu vše v elektrizované podobě? Bylo by to přeci ekologičtější, rychlejší a byl by to krok směrem kupředu. Žádné těžké a nepřehledné slovníky.

Ale opravdu chceme dobu ještě více urychlovat? Chceme všechny své poznatky vložit do kódů přístupné všem, ale na druhé straně všemi napadnutelné? Sami nevíme, čemu na internetu věřit a čemu ne, chceme si to snad ještě ztěžovat?

Odhady budoucnosti mi vždy připadaly jako takové sázenky do loterie. Naprosto zbytečné a velmi nejisté. Neodvažuji se nic prorokovat, protože loňský i letošní rok jasně ukázal, jak dokáže být nevyzpytatelný. I tak si ale stojím za tím, že cítit vůni knih a šelest stránek je mnohem lepší než si vypalovat sítnici modrým světlem.

O nejisté budoucnosti čtenářů by se dalo diskutovat dlouhé hodiny, ale o vrtkavé budoucnosti psaní snad i celé roky. A tím myslím psaní na papír. Vždyť i toto mé skromné „dílečko“ vzniká v elektrické formě a v této podobě bude i vámi čteno. Pravdou je, že psaní na počítači ušetřilo mnoho lesů a mnoho škrtanců v našich výtvorech. Je to tak snadné... Backspace. Enter. Mezerník. Ťuk, ťuk, klap. A je to.

A ze se odvážím tvrdit, že nadcházející časy ušetří psaní na papír velkou ránu. Na psaní podobných textů, jaké teď píší, je totiž počítač naprosto ideální. Ukazuje chyby (i když někdy to chyby nejsou), je rychlý (když nepočítáme překlepy) a je i spolehlivý (pokud si člověk nezapomene dokument uložit). Na psaní emailů je také nadmíru vhodný.

Napadá mě myšlenka, zdali by starověcí Egypťané dali přednost psaní na papyrus či na počítači, kdyby ho znali. Zdali by si své výpočty Archimédes nežli do písku nepsal raději do obrazovky...

Těžko říci. Co bylo, už bylo a nikdy nebude. Je asi na každém, jaký způsob mu vyhovuje více. Já jsem fanouškem psaní na papír, protože mi to připadá přehlednější, ale některým lidem připadá psaní nudné a chtějí to mít co nejdříve za sebou.

To mě přivádí k minulosti, kdy uměla psát a číst pouze hrstka učenců. Dnes to umí z mého okolí každý. To ve středověku mělo vzdělání elitní charakter a většina prostých lidí byla odkázána na mluvené slovo kazatelů a na příběhy vyprávěné při takzvané "černé hodině". Díky školské reformě Marie Terezie však bylo zavedeno povinné vzdělávání a dál příběh všichni známe. Tohle konečkonců není hodina dějepisu. Dnes je negramotnost rozšířená hlavně v Africe. A nyní je nasnadě otázka, jestli bude Afrika následovat evropskou cestu, po vyřešení všech svých problémů bude zakládat školy a na svět přijdou noví géniové, nebo jestli si bude prošlapávat svou vlastní stezku k cestě za vzdělaností... Gramotnost má totiž zcela zásadní roli v ekonomice daného státu. A to my přece chceme. Chceme, aby se státy Afriky vynořily ze svých problémů, aby se s nimi dalo obchodovat férově a výhodně pro obě strany a abychom vytvořili ideální svět, ve kterém nebude nikomu nic chybět. Problémy Afriky jsou složité a trůfám si tvrdit, že nás v budoucnu čeká ještě spousta překvapení, teď se ale přesuňme o krůček dál.

Zamýšleli jste se někdy nad tím, že naše jazyková kultura pravděpodobně uvádá, gramatika se u školáků stále zhoršuje a slovní zásoba mnoha Čechů se dá někdy označit za „dost mizernou“? Pokud ne, přeskočte na jiný odstavec. Pokud ano, čtěte dál.

Když se zaměříme na přebírání anglikanismů do naší řeči, můžeme z toho mít lehké deprese. Je jich příliš a člověk má pocit, že tuhle měnící se dobu nemůže tradiční čeština ustát. Faktem ale je, že přebírání slov z cizích jazyků tu bylo vždy. Vezměme si jako příklad němčinu. O kolika slovech to mnohdy ani nevíme a pocházejí z němčiny. A nikomu to nevadí (z části možná proto, že o tom ani neví). Přebírání slov se v průběhu věků stalo opakujícím se jevem, který nastal pod vlivem nějaké mocnosti, která měla na Čechy vliv. Je to tedy zcela přirozené až na to, že v historii jsme obohacovali slovní zásobu od svých sousedů nebo monarchií, které nám vládly a byli jsme s nimi v přímém kontaktu. Dnes přebíráme slova jak z daleké zámořské Ameriky a Anglie, tak ze svého obýváku, když prohlížíme internet, na němž převládá univerzální angličtina. Bez kontaktu.

Někdo by také mohl mít pocit, že dříve se mluvilo spisovněji, nikdo neřikal vulgární slova a obecně byli lidé zdvořilejší. I zde si troufám vás vyvést z omylu (alespoň částečně). Například obhroublá slova a činy v minulosti neměly stejnou podobu hanlivých označení, jaká mají dnes, zato měla naprosto stejný účinek.

Dejme tomu, že sedíme v hospodě v Praze v 18. století a chceme společnost pobouřit na nejvyšší možnou míru. Teď si představte, že sedíme v té samé hypotetické hospodě ve století jednadvacátém. Co uděláme, abychom způsobili maximální možné pozdvižení? Výčet možností nalezneme zde: 1. upoutáme na sebe pozornost hlasitým projevem, 2. upoutáme na sebe pozornost do očí bijícím činem. Nic jiného mě nenapadlo a reklamace neberu, děkuji pěkně. A stejnou věc by udělal člověk jak v 18., tak v 21. století.

Tímto "složitým" myšlenkovým pochodem jsem vám chtěla demonstrovat svou ideu. A to sice, že člověk v některých projevech zůstává pořád stejný - naši předci si jen vybrali jiné prostředky na vyjádření téže vulgarity.

Zde bych svoje krátké přemítání na téma Psaní a čtení uzavřela. Některé myšlenky jsem mohla formulovat výstižněji, ale to podle mě k dlouhodobému procesu učení patří. Člověk se neustále zdokonaluje, a přestože nikdy nebude perfektní, může se k té dokonalosti alespoň pokusit přiblížit. Přiznávám, že jsem se k jistým věcem nevyjádřila úplně věcně, ale o tom to pro mě bylo - o té troše zábavy, kterou mi psaní přineslo.

Autorka se s uvedeným příspěvkem zúčastnila soutěže EVROPA VE ŠKOLE, organizované Národním pedagogickým institutem České republiky a Národním komitétem ČR. V krajském kole získala ve své kategorii ČESTNÉ UZNÁNÍ.

Vzdělanci vyhynuli

Vojtěch Lohniský, 4.A

Ty, než to zapneš, víš, co to dá práce, když výuku online připravit mám
Než něco řekneš – Počkejte jen krátce, kamera tu nechce naskočit nám ...
To znám. Taky to mám.

Ty se jen válíš, neposloucháš výklad, na vedlejší kartě Minecraft jdeš hrát.
Kamera nejde, vždyť to pořád říkám ... – Tak do příště půjde opravit snad!
No snad. To bych byl rád.

Test je pryč, známky žádný!
Moje myš, se zničená být - zdá
Zeměpis, to je víra,
Rychle piš, čas tě svírá! – dál
Nejde mi připojení...
Zadání slyšet není ... – dál
Tvrdí, že signál hledá,
Potíže sobě leda – dá

Známky nám v pátek dopíší
Utíkám rychle do skrýší!
Výsledek gúgluje si!
Na rádek – JÁ DEPRESI MÁM!

Sám se taž: Má to cenu?
Zrovna přes karanténu -lhát
Můj prospěch tíše pláče
Proč jen mám s počítačem - žít

Je to na nic, chceme zpátky,
Do lavic kus před tabulí!
Naneštěstí – máme známky,
Vzdělanci jsou vyhynulí! (Oujé ...)
Vyhynulí. Vyhynulí!

Na motivy písně „Jedeme dál“ od Petr Janda,
Petra Janů (1984)

Alžběta Niklíčková, 1.O

Seznam autorů Almanach 2021

Anna	
Babáková Emma	
Bačáková Anna	1.A
Bruchová Michaela	
Černá Simona	2.O
Drboutová Anna	2.O
Folprechtová Anna Marie	6.O
Hašlar Matyáš	6.O
Havlas Šimon	3.O
Havrda Vilém	
Hellerová Tereza	3.B
Hladík Jan	4.A
Hlaváček Jiří	3.O
Honzáková Elena Marie	6.O
Horáková Anna	4.C
Hradcová Anežka	6.O
Hrotek Matouš	3.O
Janebová Anna Sofie	3.O
Kaňková Hana Ludmila	6.O
Kavanová Kateřina	8.O
Krákorová Eva	
Krecl Matouš	1.B
Krejcarová Bára	
Kristián	
Křečková Barbora	6.O
Kříž Vítek	3.O
Křováček Jakub	2.O
Kuba Michal	6.O
Le Thu Hana	
Lohniský Vojtěch	4.A
Louková Eliška	5.O
Luňáková Jana	6.O
Macháček Pavel	
Malátová Simona	
Malinovská Barbora	3.O
Matějková Zuzana	4.A
Mihaela Tănase	4.B
Motyčka Jan	2.B
Novotná Kristýna	6.O
Palounková Michaela	4.C
Patočka Jan	8.O
Petrtyl Lukáš	2.B
Pinkas Jiří	6.O
Rešlová Viktorie	7.O
Růžičková Michaela	
Savchuk Oleksandra	2.O
Slavíková Eliška	6.O
Sodomková Lucie	5.O
Stránská Kateřina	
Suchá Zuzana	
Svobodová Eva	6.O
Šisler Filip	3.O
Vanovich Milana	
PhDr. Adam Krupička, Ph.D.	

Seznam ilustrátorů Almanach 2021

Bártová Barbora	2.C	Krejcarová Bára	2.A
Bednář Michal	5.O	Křováček Jakub	2.O
Blažková Alena	1.A	Kuldová Natálie	1.C
Bydžovská Veronika	1.C	Louková Eliška	5.O
Duňka Adam	1.B	Luňáková Jana	6.O
Žuračková Veronika	2.B	Najmanová Markéta	1.A
Dytrychová Tereza	2.B	Niklíčková Alžběta	1.O
Emma Suchá	1.B	Pažoutová Michaela	1.B
Eva Krákorová		Poklembová Amálie	2.B
Filipi Beata	1.A	Prchlíková Kristýna	2.A
Hájek Jakub	1.C	Převrátilová Johana	1.O
Hanusová Anna Kateřina	1.C	Schejbalová Tereza	6.O
Havrda Vilém	2.A	Sodomková Lucie	5.O
Herrmannová Markéta	1.B	Suntychová Petra	4.C
Hirčák Jan	1.B	Šoltys Jan	2.O
Holubová Kateřina	1.B	Tánase Mihaela	4.B
Hovorková Kateřina	2.C	Trabalík Albert	1.A
Hradcová Anežka	6.O	Vanovich Milana	4.O
Hubálovská Lada	2.C	Veselá Eliška Grácie	1.C
Jana Luňáková	6.O	Vlasáková Zuzana	1.B
Jonášová Anna	2.A	Vodseďálková Jitka	6.O
Kancnýřová Barbora	1.B	Wertheimer Erik	5.O
Křivská Klára	2.B	Žmolíková Lucie	3.O
Králíková Anežka	6.O		

Markéta Herrmannová, 1.B

Studentská tvorba

Almanach mladé tvorby

18. ročník

Ilustrace:

studenti výtvarného oddělení Petra Hoška a Jarmily Novákové

Vydalo:

Gymnázium Dr. Josefa Pekaře v Mladé Boleslavi,

předmětová komise českého jazyka

Tento almanach vznikl s přispěním města Mladá Boleslav

a Společnosti přátel Gymnázia Dr. J. Pekaře